

36. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

5. ZÁŘÍ 1999

Z obsahu:

**Cesta obrácení jako
osvobození od zlého**

Katecheze Jana
Pavla II. při
generální audienci
18. srpna 1999
– strana 2 –

**Dotěrné myšlenky
při modlitbě**

P. Ondřej Trojanowski
– strana 4 –

**Modlitba jednoho
biskupa**

– strana 5 –

**Církev patří
k naší identitě**

– strana 6 –

Litanie k Bohu Otci

– strana 7 –

**Uši pryč od rockové
hudby?**

– strana 8 –

Sestra

Emmanuela píše

– strana 9 –

Skutky, ne slova

Na aktuální téma

– strana 10 –

»Já sám!«

Zamyšlení nad
článkem Tajné
rozdělení Církve

– strana 12 –

**Panamský arcibiskup
v Medjugorje**

– strana 13 –

Výřez obrazu Narození Panny Marie, anonym

Cesta obrácení jako osvobození od zlého

Mezi tématy předkládanými Božím lidu k zamyšlení ve třetím roce přípravy na Velké jubileum roku 2000 nacházíme *obrácení*, které zahrnuje osvobození od zlého (srov. TMA 50).

Je to téma, které se hluboce dotýká naší zkušenosti. Celé osobní i společenské dění se totiž představuje jako boj proti zlému. Prosba »vysvobod' nás od zlého« nebo »od zla«, kterou obsahuje *Otče náš*, vyslovuje naši prosbu, abychom se vzdálili od hříchu a byli vysvobozeni od každého souhlasu se zlem. Ona nám připomíná každodenní boj, ale především nám připomíná tajemství, jak v něm zvítězit: Boží silou, která se nám ukazuje a nabízí v Ježíši (srov. KKC 2853).

Souvislost zla a utrpení

Morální zlo vyvolává utrpení, které se nám především ve Starém zákoně představuje jako trest za chování protivící se Božím zákonu. Na druhé straně Písmo svaté také zaznamenává, že po hříchu je možno žádat Boha o jeho milosrdenství, tj. o odpuštění viny a ukončení trestů, které způsobila. Upřímný návrat k Bohu a osvobození od zlého jsou dva aspekty jediného směřování. Tak např. Jeremiáš povzbuzuje lid: *Vraťte se, zbloudilí synové, já napravím vaše vzpoury.* (Jer 3,22) V knize *Pláče* se zdůrazňuje perspektiva návratu k Hospodinu (srov. 5,21) a zkušenost s jeho milosrdenstvím: *Hospodinovo milosrdenství je bez konce, nevyčerpateľné je jeho slitování. Obnovují se každého rána, velká je jeho věrnost.* (3,22; srov., v. 32)

Obrácení začíná vyznáním

Nárek adresovaný Bohu, když dolehlo utrpení, se druzí k uznání spáchaného hříchu a k důvěře v zásah osvoboditele. Vyznání hříchu je jedním z činitelů, z něhož pramení tato důvěra. V tomto směru jsou příznačné některé žalmy, které vyjadřují důrazně vyznání viny a bolest nad vlastním hříchem (srov. Ž 38,19; 41,5). Přiznání hříšnosti, popsané výmluvně v žalmu 51, je neodmyslitelným počátkem nového života. **Vyznání vlastního hříchu je výsledkem úvahy o Boží spravedlnosti.** *Jen proti tobě jsem se prohřešil a spáchal jsem, co je před tebou zlé, takže se ukáže, jak je tvůj rozsudek spravedlivý, že jsi bez úhony ve svém soudu* (v. 6). V žalmech se ustavičně vrací

prosba o pomoc a důvěryplné očekávání osvobození Izraele (srov. Ž 88; 130). Sám Ježíš prosil na kříži slovy žalmu 22, aby v poslední hodině obdržel láskyplné Otcovo přispění.

Utrpení jako smírná oběť

Když se Ježíš těmito slovy obrací k Otcovi, dává tím najevo, že očekává osvobození od zlého, ke kterému z biblického hlediska dochází skrze **osobu přijímající utrpení v jeho výkupné hodnotě**: je to případ tajemného postoje Hospodinova služebníka, jak o něm hovoří Izaiáš (42,1-9; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53; 12). Také jiné osobnosti přijímají stejnou funkci, jako na př. prorok, který pyká jako smírná oběť za nepravosti Izraele (srov. Ez 4-5), proboděný, k němuž se obrátí pohled (srov. Za 12,10-11 a J 19,37; srov. také Sk 1,7), mučedníci, kteří přijímají své utrpení jako smír za hříchy svého lidu (srov. 2 Mk 7,37-38).

Ježíš přijímá všechny tyto podoby a nově je interpretuje. Jenom v něm a skrze něho

si uvědomujeme zlo a vzýváme Otce, abychom byli z něho osvobozeni.

Tajemství nepravosti

V modlitbě Otče náš je výslovná zmínka o zlém; termín *poneros* (Mt 6,13), který má sám o sobě formu přídavného jména, může zde označovat **zosobnění zla**. Toto zlo působí ve světě duchová bytost, která se v biblickém zjevení nazývá **d'ábel nebo satan**, který se postavil rozhodně proti Bohu (srov. KKC 2851n). Lidská »zloba« způsobená démonem nebo vyvolaná jeho vlivem se projevuje také za našich dnů v lákavé podobě a svádí mysl i srdce, aby tak vyvolala **ztrátu smyslu pro samotné zlo a hřích**. Jedná se o ono *tajemství nepravosti*, o kterém mluví sv. Pavel (srov. 2 Sol 2,7). Ono se určitě váže na lidskou svobodu, ale »uvnitř jeho lidské dimenze působí faktory, které je situují vně lidského, přímo do oblasti, kde svědomí, vůle a lidská vnímavost jsou **ve styku s temnými silami**, které podle sv. Pavla působí ve světě, až ho téměř opanovaly« (Reconciliatio et paenitentia, 14).

Bohužel, lidské bytosti se mohou stát protagonisty ničemnosti, tzn. *pokolením zlým a zvráceným* (Mt 12,39).

Důvod k naději v bdělém úsilí

My věříme, že Ježíš definitivně porazil Satana, a tak nás zbavil strachu ze střetu s ním. Jako apoštol Petr Korneliovi, tak Církev představuje každé generaci osvobozující obraz Krista z Nazareta, *kteřý všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny, které opanoval d'ábel, protože Bůh byl s ním* (Sk 10,38).

Jestliže v Ježíši se uskutečnila porážka zlého, toto **vítězství musí každý z nás svobodně přijímat**, dokud zlo nebude definitivně vymýceno. Boj proti zlému vyžaduje tedy **úsilí a trvalou bdělost**. Konečné osvobození se předpokládá teprve v eschatologické perspektivě (srov. Sk 21,4).

Až tam, za hranici našich námah a samotných našich selhání, platí potěšující Kristova slova: *Na světě budete mít souženi. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.* (J 16,33)

L'Osservatore Romano
19. srpna 1999

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE STARÉ BRNO

V pátek 10. září 1999 v 18.30 hod. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Mendlově nám. bude koncelebrována mše svatá ke cti augustiniána – svatého Mikuláše Tolentinského. Mše svatá bude obětována za všechny nemocné a bude jí sloužit starobrněnský augustiniánský opat Lukáš Evžen Martinec OSA. Při mši svaté bude pro všechny přítomné posvěcen „chléb sv. Mikuláše Tolentinského“.

Milosrdná spravedlnost

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Jestliže ani Církev neposlechne,
ať je ti jako pohan**

Dnešní čtení tě přivádí mezi Ježíšovy posluchače ve chvíli, kdy pohled na nevinnost dětí jej podnítl k tomu, aby znovu vyjevil, jak velice nenávidí hřích. *Běda světu, že svádí ke hříchu!*⁽¹⁾ Vedle prokletí, kterým stíhá toho, kdo svede k hříchu, staví Ježíš povinnost svých učedníků starat se ze všech sil o záchranu těch, kteří zhřešili.

Jeho dnešní slova tě chtějí poučit, jak se máš zachovat vůči tomu, kdo se vážně prohřešil, ale současně tě nabádají, aby ses zamyslel i sám nad sebou a dobře si uvědomil, že Otcovo milosrdenství je proto tak nesmírné, protože je nekonečné i jeho spravedlnost. Otcovo milosrdenství není projevem smířlivosti s hříchem, nýbrž láskyplné snahy o vysvobození Božích dětí ze zajetí nejhanebnějšího a zničujícího otroctví. Žádná škoda není pro tebe tak velká jako ta, kterou způsobí třeba jeden jediný hřích.⁽²⁾ Nebeský Otec nechce, aby zahynul jediný i z těch nejnepatrnějších⁽³⁾, a proto i tebe činí spoluodpovědným za spásu tvých bratří. Ježíš tě volá, abys byl nástrojem jeho milosrdenství, neboť chce tím prokázat milosrdenství i tobě.

Tvoje spolupráce s milosrdným Otcem je možná a plodná jen tehdy, vychází-li stejně jako u Otce z hluboké lásky, když *miluješ bližního jako sebe*.

Provinil by ses proti lásce, kdybys nechával bez povšimnutí toho, kdo před tvým zrakem zabloudil na scesti hříchu. Součástí tvé lásky musí být vážná obava o věčný osud bližního: Pro něho stejně jako pro tebe platí totiž vážná Boží výstraha: setrvávat ve zlém i přes nabídku Božího milosrdenství představuje reálné nebezpečí, že se hříšník sám vyloučí ze společenství Božích dětí, a to nejen v čase, ale i na věčnosti.

Proto se po vzoru Dobrého pastýře snaž ze všech sil *najít zatoulaného*⁽⁴⁾. Uvědom si však, že Ježíš tě posílá za tvým bratrem nikoliv proto, abys jej ponižil nebo zkušil, nýbrž abys jej *získal*. To znamená, že se máš přiblížit k němu tak šetrně a s takovou láskyplnou péčí, jako by šlo o ošetření tvé vlastní bolestivé rány. Dříve než otevřeš svá ústa, vzpomeň si, proč farizeus v chrámě nenašel milost u Boha⁽⁵⁾, a pros v pokoře Ježíšova Ducha, aby tě oprostil od každé povýšenosti, abys svou domýšlivou nešetrností sám sebe neposkrvnil a bloudícího ještě více nepohor-

šil. To není vyřizování osobních účtů. *Láska bližnímu neubližuje*. Nevystupuješ tu ve svém zájmu, ale v zájmu nejvyšší milosrdného Otce a v zájmu jeho zbloudilého syna.

Může se stát, že ani tvoje modlitby, ani tvoje laskavé slovo nezmění postoj tvého bratra, který hřeší. Provinil by ses proti lásce, kdyby nezachovával řád milosrdenství. Milosrdná láska je totiž láska zachraňující, a vyznačuje se proto jak naléhavostí, tak i trpělivostí s hříšníkem. *Nedá-li si od tebe říci*, je třeba hledat další účinnější cesty. Přiber si k sobě dva nebo tři bratry. Aby se však mohl zvýšit důraz bratrského napomínání, musí se nejdříve vystupňovat i láska. Proste o ni naléhavě spolu, neboť *kde jste dva nebo tři shromážděni v jeho jménu, tak je Pán uprostřed vás*.

Ježíšova starostlivá péče myslí i na případ, že ani láskyplné úsilí dvou nebo tří svědků nestačí odvrátit bloudícího od nastoupené cesty. Proč žádá Ježíš dokonce trojí pokus? Aby se předešlo krajnímu nebezpečí, které hrozí v případě zatvrzelosti. Je to opravdový projev milosrdné ohleduplnosti k člověku, který zhřešil. Měj však dobře na paměti, kam tě Ježíš v tomto nelehkém případě posílá. Provinil by ses proti lásce i proti Církvi, kdyby ses ve svém rozhorlení místo k ní obrátil na lidi tohoto světa. Svět nehledá dobro ztracených, nýbrž jen uspokojení své zvědavosti a svých vlastních choutek. Co by ti bylo platné, kdybys na svou stranu získal třeba všechny, ale nezískal pro Ježíše jeho *zatoulanou ovcí*? Jen své Církvi dal Pán všechno potřebné, aby byla pro všechny přístavem spásy, a respektuje to, co ona *sváže a rozváže*.

Pro toho, kdo neuposlechne ani Matku Církev, nemá ovšem Ježíš už žádná slova slitování. To není proto, že by Bůh ztratil trpělivost, ale proto, že i milosrdný a dobrotivý Bůh je bezmocný proti hříšné zatvrzelosti a nemůže odpustit tomu, kdo nepřijímá jeho nabídku, kdo se nekaje a nechce odpuštění. Takový hříšník se sám vylučuje ze společenství milosrdného i spravedlivého Boha.

Měj úctu ke každému prorockému hlasu, který tě *napomíná jeho jménem*. Boj se stavu, že by Bůh musel *vymáhat z tvé ruky krev bezbožného*, který zahynul, protože mu nikdo *nedomlouval, aby se odvrátil od svého chování*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 18, 7; ⁽²⁾ srov. Mt 18,8

⁽³⁾ tamt. 14; ⁽⁴⁾ srov. tamt. 12

⁽⁵⁾ Lk 18,9-14

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 33,7–9

Toto praví Hospodin:

„Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: ‚Zemřeš!‘ a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. čtení – Řím 13,8–10

Bratři!

Nebudte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání ‚nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádoživý‘, a je-li ještě nějaké přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium – Mt 18,15–20

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků“. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neuposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.

Amen, pravím vám: Všecko, co svázete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Dotěrné myšlenky při modlitbě

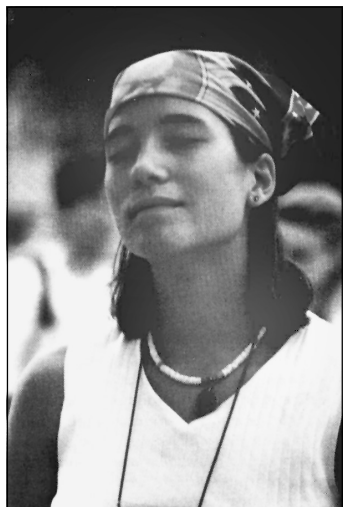
Jakmile se začnu v tichosti modlit, okamžitě mě přepadne celá řeka různých myšlenek. Uvědomuji si, co všechno mám ještě udělat, a jedna záležitost je naléhavější než druhá. Vidím ve fantazii různé osoby a to ve mně vyvolává různé nálady. Najednou si začínám myslet: »Jak si mohl něco takového dovolit?« Vzrůstá ve mně pobouření, neklid, pocit nespravedlnosti, křivdy, pokoření... Snažím se modlit a bojuji s těmi myšlenkami se vši rozhodností, ale marně, protože vyskakují ještě dotěrněji. Pocítím nechuť k modlitbě způsobenou vyčerpávajícím a marným bojem...

Kolik z nás vidí v tomto přiznání, alespoň v určitém stupni, sama sebe! U některých lidí to může mít ještě jiný charakter: *»Úplně proti mé vůli mi ve fantazii vyvstávají strašné a absurdní nečisté výjevy. Čím více je odháním, tím více doléhají. Ztrácím klid, protože určitě takovou modlitbou velmi urážím Boha...«*

Těžkosti s roztržitostí a dotěrnými myšlenkami má každý člověk, který se modlí. Někdy si představujeme, že sv. Jan od Kříže či sv. Terezie z Avily jako by byli z jiného těsta. Ale i oni byli hříšníky, dokud je milost Boží a očištné úsilí nepřivedly k mystickému sjednocení s Láskou. Právě proto, že prožili bouře různých roztržitostí, mohou být pro nás učiteli při hledání ticha a klidu srdce, v němž promlouvá Bůh. Uvědomme si, že roztržitý člověk není schopen naslouchat druhým. Není schopen soustředit pozornost na to, co chce ten druhý říct. To svědčí o tom, že takový člověk **nedokáže především naslouchat sám sobě a neumí se zaposlouchat do hlasu vlastního nitra. A přitom nám naše nitro má mnoho co říct!** Zdálo by se, že stačí ponořit se do ticha a začít se modlit, ale hned se objeví neodbytné myšlenky a různé roz-

tržitosti. Jestliže se s nimi nevyřadíme, celý život se nám začne rozplývat.

Bezprostřední boj s roztržitostí v čase modlitby připomíná snahu obrátit tok vody holí. Místo netrpělivosti a neužitečného trápení **dovolme, aby celý potok neuspořádaných myšlenek, souvislostí a emocí mohl bez překážek vyplýnout.** Snažme se pouze klidně naslouchat a pokorně předkládat Pánu všechno to, co se z nás vynořuje. Nebudme perfekcionisté, kteří se snaží představit se v modlitbě z té nejlepší stránky. V modlitbě stojím před Bohem **takový, jaký jsem.** Jestliže jsem plný různých roztržitostí, marná sláva, **takový teď právě jsem.** Jen naslouchejme tomuto toku myšlenek klidně a svě-

řujeme Pánu všechno to, co se za nimi skrývá: neklid, strach, radost i naděje, únavu, netrpělivost, agresi, hněv... **Čas, kdy plyne tato »řeka«, je časem, kdy se na nás dívá milující Bůh.** Můžeme se obrátit na něho třeba takovým způsobem: *Pane, jak nesmyslné jsou moje myšlenky i moje bezradnost ve válce s nimi. Ty, který pronikáš srdce i rozum, shlédni na mé nitro, které patří jen tobě.* A budme klidní: V houští nejnemyslnějších a nejvíce pokořujících myšlenek či obrazů Pán umí rozpoznat je-

jich skutečný smysl, co nás těší, co nás trápí, bolí a zneklidňuje... Podobně jako nejlepší matka či otec přikládá Bůh na naše duchovní rány uzdravující políbení své milosti.

Problém spočívá v tom, že se necháme strhnout neuspořádanými myšlenkami a unést příliš daleko... Když si to uvědomíme, klidně se vraťme k postoji **svěřování.** Tím způsobem se proud stane méně prudkým a méně hojným. Jestliže vytrváme v postoji naslouchání a svěřování, začne nakonec promlouvat **nitro srdce.** Pomalu začneme naslouchat **hlasu svatyně naší bytosti, kde promlouvá Bůh lásky.** Po období kalné vody roztržitosti začne vytékat čistá vody pravdy. Modlitba totiž není vztah k někomu, kdo je mimo nás, ale je setkáním s Bohem, kterému jsem dovolil, aby přebýval uvnitř mé bytosti. Uvědomit si tuto pravdu bylo největším objevem sv. Augustina: *»Ty jsi byl uvnitř mne, zatímco já jsem byl mimo sebe a hledal jsem Tě kolem sebe. Ve své ohavnosti jsem se honil za půvabem Tvých stvoření; Ty jsi byl se mnou, ale já jsem nebyl s Tebou.«* Modlitba vede k setkání s Bohem **v mém vlastním srdci,** do kterého vstupuji současně s ním a odkrývám tak pravdu o tom, kým jsem. Té pravdě mě učí jeho **nesmírná láska ke mně.** *Drahé děti, zůstávejte spolu s Ježíšem v tichosti svých srdcí, aby vás mohl přetvářet svou láskou* – povzbuzuje nás Matka Boží v Medjugorje.

Když skládáme své roztržitosti Pánu k nohám, vzrůstá naše umění **naslouchat jeho hlasu.** Ale tuto dovednost získáváme pouze díky námaze každodenní modlitby. Modlitba je tou nejprostší věcí na světě, ale dochází se k ní jedině osobní zkušeností. Musíme také pamatovat na to, že máme nepřitele Pokušitele, který se ustavičně snaží

znechutit nám naše úsilí podstoupit námahu a otevřít se lásce cestou modlitby. Satan se s oblibou zamíchá do mlhy našich roztržitostí a snaží se nám dokázat, že nejsme schopni se modlit a setkat s živým Bohem. *Budte střizliví a bděte, protože vás nepřítel ďábel obchází kolem jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil. Postavte se proti němu silni ve víře.* (1 Pt 5,8-9)

V boji s pokušeními naše víra roste a zdokonaluje se k naší chvále, proto jsme to my a ne satan, kdo se stává skutečnými vítězi. Pokušitel se však snaží za každou cenu skrýt před námi radost z modlitby. **Modlitba je totiž nevyčerpateľným zdrojem duchovní radosti, a to i tehdy, když ji provází námaha vnitřního očišťování.**

Trpělivé zaposlouchání se v modlitbě nás nakonec přivádí k tomu, že se **úplně odevzdáváme nebeskému Otci.** Tím, že nasloucháme celou svou bytostí, přijímáme dar jeho osoby. Odhalujeme stále více, že stojíme tváří v tvář **nesmírné Dobrotě, Láске, Milosrdenství, Spravedlnosti a Moci.** Neklidná touha po lásce je prvotní příčinou pocitu ohrožení, kterého se snažíme zbavit tím, že **vlastníme,** přivlastňujeme si osoby i předměty (na principu kompenzace).

Modlitba nás léčí z duchovních poranění. Ponořuje nás totiž do **jistoty lásky ze strany mého Stvořitele, Pána a Otce.** Zkušeností daru jeho přítom-

nosti se začínám otevírat a darovat sebe jiným cestou lásky. Modlitba nás učí postojům dávání a obětování, protože z důvodů svých duchovních zranění jsem setrval v tendenci přivlastňování. Každodenní vstup do Pánovy přítomnosti nás nakonec přivádí k **nejnádhernějšímu odhalení, jaké můžeme na zemi udělat, že jsme totiž**

děti věčného Otce. Modlitba se pak stane něčím více než jen tím, že referujeme Bohu o tom, co se stalo. Stane se každodenním chlebem a sladkostí. »*Proto, milované děti, modlete se, modlete se, modlete se, až se celý váš život stane modlitbou.* (Maria 25. 8. 1999)

Z »Milujcie sie« 3-4/99»
přeložil -lš-

Modlitba jednoho biskupa

Otče všech lidí! Slitovníku a Dárce milosti pro každého! Ty nechceš, aby jediný z tvých tvorů byl nešťastný. Ty chceš pro všechny dobro, všechny chceš potěšit, všem požehnat, všechny oblažít. Ty, Otče náš, Otče nás všech, kéž se mohu modlit v duchu tvé lásky ke všem lidem za své bratry, tak jak se modlil Ježíš Kristus, když ještě chodil po této zemi! Kéž by mé srdce nebylo tak lhostejné k bláhobytu a nouzi mého rodu; kéž bych mohl s větší účastí na to myslet a za to se modlit! Nauč mě to, Otče všech lidí! Probud' mě, abych mohl přednášet horoucí prosby před tvým trůnem; probud' mě právě nyní, abych tak mohl učinit podle svých nejlepších možností.

Kdo se nazývá člověkem, je tvým dítětem, mým bratrem nebo mou sestrou. Kdo se nazývá člověkem, kéž ho doporučí tvé otcovské lásce. Jistě, i bez mé přimlvy miluješ a žehnáš svým dětem; ale ty mě vyzýváš, abych se modlil za druhé; já i ti druzí se tak stáváme schopnějšími přijmout tvé požehnání. Ty nepřikazuješ nic nadarmo. Tvá přikázání jsou láska, požehnání, smilování.

Otče všech lidí, žehnej všem mým bratřím a sestrám na širém světě! Kéž jsem pro mnohé, ano pro všechny užitečný, kéž jsem pro všechny požehnaním! Kéž tě všichni poznají, milují tě, uctívají tě, poslouchají tě, stanou se podobnými tobě a tvému Synu Ježíši Kristu! Dej stá-

le více zářit své pravdě a potěš srdce všech lidí svým evangeliem!

Posilni všechny milující v lásce, všechny trpící v trpělivosti, všechny věřící ve víře, všechny doufající v naději, všechny bojující v jejich boji! Probouzej si stále větší počet ctitelů; posiluj začínající v dobrém očitým požehnáním; varuj a odstraš slabé, kteří opustili cestu života; přiveď ty, kteří se polepšili a usilují o dokonalost, blíže k jejich cíli; rozmnožuj počet dobrých a zmenšuj počet zlých a nedovol, aby byli dobří od zlých utlačováni.

Dej těm, kteří vládnou zemi, moudrost a pokoru, spravedlnost a mírumilovnost, aby se stali radostí dobrých, útočištěm utlačovaných a postrachem zločinců.

Osvět' a prohřej všechny, kteří učí evangelium, všechny biskupy, faráře a kazatele, všechny duchovní vůdce a zpovědníky! Dej jim moudrost a odvahu, pomazání a sílu k žehnání, lásku a trpělivost, bdělost a horlivost v modlitbě! Žehnej všem hlasatelům svatého náboženství a utiš, obrať a posvět' všechny jejich nepřátele!

Buď ochranou všech rodičů a všech dětí, všech pánů a všech služebníků, všech cestujících a všech přebývajících ve svých domovech.

Potěš všechny trpící! Ukaž se jako Bůh všech vdov, jako Otec všech sirotků, jako Vůdce všech

8. září: Svátek Narození Panny Marie

Jedno prastaré přísloví říká: Nechval dne před večerem a člověka, dokud nezemře. Církev zná velmi dobře platnost tohoto rčení. Zná naši hříšnost a slabost, která skončí až v okamžiku naší smrti. Proto neoslavuje u svých svatých den jejich narození na tento svět, nýbrž den jejich smrti, kdy se narodili pro nebe. Z tohoto pravidla existují jen tři výjimky: narození Ježíše Krista, narození jeho předchůdce, o kterém anděl předpověděl, že již v mateřském lůně bude naplněn Duchem svatým (srov. Lk 1,15), a konečně je to narození Matky Boží Panny Marie.

Spolu s Církví dnes oslavujeme Matku Boží: *Tvoje narození, panenská Matko, zvěstovalo radost celému světu; z tebe vzešlo slunce spravedlnosti, Ježíš Kristus, náš Bůh. On z nás sňal kletbu a dal nám požehnání, zničil smrt a daroval nám věčný život.*

Po dlouhá staletí zahalovala svět temná noc, zatmění hříchu. Byl to svět, o kterém říká Zachariáš ve svém chvalo zpěvu, že *lidé sedí ve stínu smrti* (Lk 1,79). A nyní se poprvé zjevuje Jitřenka, která ohlašuje, že vzhází den vykoupení.

A přece, kolik lidí žije dále bez radosti a pouze honba za potěšením a smyslová rozkoš mají přikrýt vnitřní prázdnotu a bezútěšnost. Musíme se vrátit zpět k příčině naší radosti: »causa nostrae laetitiae«.

Maria je prapříčinou naší opravdové radosti, protože z ní vzešlo slunce spravedlnosti. Ve světle tohoto slunce se rozplynulo všechno farizejské pokrytectví. Nová spravedlnost, která s Kristem přichází na svět, nevylučuje ani hříšníky, celníky, malomocné či pohany, pokud mají dobrou vůli a přijmou Kristovu radostnou zvěst.

Dnešního dne se ve třetím čtení čte o Mariině rodokmenu. Nacházíme zde i temná jména. Jsou zde jména lidí, kteří se poskvřili hříchem: je tu David, který z vilnosti vraždil, je tu Roboam, vyděrač národa. Je tu Achab, který se zřekl Hospodina a zavedl modloslužbu.

Ale na konci této řady stojí Maria, růže bez trnů, a Ježíš Kristus, Boží Beránek, který vzal na sebe hříchy světa. Tak nám dnešní svátek dosvědčuje, že všechno je podřízeno ne-smírné Boží moci a že i zlo musí nakonec uskutečnit Boží plány.

Dnešní svátek nás vyzývá, abychom Mariino narození neslavili pouze v liturgii, ale také ve svém srdci a životě. To znamená žít v Mariině duchu podle Boží vůle jako nositelé pokoje a pomáhat těm, kteří žijí bez radosti z přátelství s Bohem.

Můžeme tedy zvolat se Svatým otcem: *Blahoslavená Panno Maria, tvé narození nás naplňuje velikou radostí. S tebou zazářily červánky vykoupení. Jako Matka Spasitele světa, Matka Církve nám pomáháš povstat k životu v Kristu. Ved' nás bezpečnou cestou z temnoty hříchu a smrti k božskému světlu svého Syna, který nás v Duchu svatém smířil se svým Otcem a skrze službu Církve nás s ním ustavičně smiřuje.*

-sks-

Církev patří k naší identitě

Existuje v dnešní době na světě nějaký národ, nebo alespoň nárudek, který je tak spjat s Církví, že ona tvoří součást jeho života a patří tedy k jeho identitě? Existuje. Je to africký národ, lépe řečeno kmen, který se nazývá »Irob«, který vstoupil jako celek do katolické církve r. 1845 za tehdejšího apoštolského prefekta de Jacoba, francouzského lazaráry. Předtím byli příslušníky pravoslavné církve, ale ta je v jejich těžce dostupném horském terénu zcela zanedbávala.

Tento misijní úspěch stojí na dvou pilířích. Prvním je inkulturace (převzetí pravoslavné liturgie) a druhým vzájemná úmluva, kterou každý Irob zná ještě dnes zpaměti. Irobané slibují, že budou ctít katolické kněze, milovat Církev a dodržovat její příkázání. Církev se zavázala, že Irobany nikdy nenechá ve štychu.

V 15. století zde ztroskotala misijní činnost dominikánů a v 18. století jezuitů, protože měli příliš málo citu pro starobylou etiopskou kulturu. Dnes je tento odlehlý a takřka neznámý horský kmen něco jako »matefská katolická církev« Etiopie. Sever se stal doménou katolicismu a pochází odtud (nejen z Irobů) podivuhodně vysoké procento kněží, řeholních sester a biskupů.

Stará misijní stanice v Aliteně, hlavním městě Irobů, je stále ještě nedotčena. Je mistrovským dílem architektonických schopností Irobů, kteří své objekty z kamenných desek, vy-

maných ze skály, postavili s takovou přesností, že zde stojí již více než dvě stě let. Sto let starý kostel je postaven stejnou technikou. Jen vnitřní a vnější stěny doznaly pozdější úpravy.

Je Květná neděle. Kostel je přeplněn. Mnozí přicházejí po stezkách přes skalnaté vrcholy a jejich cesta trvá tři i více hodin. Včetně pestrobarevného průvodu kolem kostela trvá bohoslužba tři hodiny. Žádná doba jim nepřipadá dlouhá. Panuje zde velká slavnostnost, zpěv kněze v jazyku »geez«, starobylé etiopské církevní řeči, příležitostně písni lidu doprovázené strhujícím rytmem bubnů, chvíle ticha, ve kterých je cítit víru plnou odevzdanosti, to všechno splývá v jedinou bohoslužbu, která uchvacuje a přináší radost.

V desítkách rozhovorů jsem se mohl přesvědčit, že tento »kostelní zážitek« není nic výjimečného, nýbrž že je to výraz prožívané víry.

Na dvoře misijní stanice se shromáždila rada starších. De-

beskas, je mu 75 let, říká: »Dříve jsme nebyli příliš nábožní. Dělalí jsme to, co se obyčejně dělá: kradli jsme, lhali, bili se. Od té doby, co jsme katolíci, přestali jsme s veškerým násilím. Hlásíme se k Církvi a ke Kristu. Být dobrým katolíkem, to patří k naší identitě.«

Navštívil jsem střední školu. Ona opravdu je v této horské pustině. »Byla založena v misii před sto lety a byla to vůbec první škola v Etiopii,« říká Jan Hailu (19). »Jsem hrdý na to, že jsem Irob, protože my jsme národ, který žije ve vzájemné lásce a přátelství. Máme úctu ke své náboženské minulosti i přítomnosti. Jsme přesvědčení katolíci. Snažíme se žít v lásce k Bohu, k bližním a k Církvi.«

Isegai (18), jiný žák této školy, kterého jsme se zeptali na jeho původ i na jeho budoucnost, řekl mi na závěr: »Jsem katolík a víra hraje v mém životě velkou roli. Modlím se každé ráno, před jídlem a večer. Každou neděli navštěvuji mši svatou. V kostele se cítím šťastný. Myslím, že být knězem je to nejnádhernější povolání, jaké existuje. Protože kněz je blízko Bohu. Nechci být knězem, ale dobrým křesťanem, tak jako můj otec a moje matka.«

Raia Gibray (36) mi vyprávěla o svém dětství. »Církevní slavnosti mě vždy okouzlovaly. Všichni sousedé se sešli dohromady. Přinesly se velké tympány. Všichni zpívali a tančili podle bubnů. Pak jsem si upekli ovci a cítili jsme se jako v nebi. Do školy jsem chodit nemohla. Byla příliš daleko. Jednou měsíčně jsem chodila s rodiči na mši svatou do Aliteny. Cesta

tam a pak zase zpět přes hory trvala šest hodin.«

Irobů je asi 24 000. Oni svůj slib žít podle Církve skutečně dodržují. Dodržuje také Církev úmluvu a nenechala je na holičkách? Oprávněně můžeme říct, že ne. Misie je velmi aktivní. V Aliteně provozuje kliniku. Je jediná v okruhu více než 100 km. Nemocné dopravují nosiči přes hory, někdy trvá cesta i tři dny. Měsíčně se ošetří 2 – 3 000 pacientů. Katolická církev zde zřídila také dětskou školkou.

V posledních 30 – 40 letech se zde nepříznivě změnilo klima. Dříve byly deště přiměřené a lesy, tráva a pole se zelenaly. Dnes jsou stráně šedivé a zbavené půdy, kterou voda splavuje do údolí. Krátké deště nestačí zavlažit půdu natolik, aby rostliny stačily zapustit kořeny. Ani ta nejlepší úroda nestačí na výživu obyvatelstva.

Prvořadým úkolem je ochrana vody a humusu. K tomu slouží stavba teras, hrází a vysazování lesů. V pěti velkých lesních školkách se ročně za symbolickou cenu vydá ročně 600 000 ovocných a lesních stromků spolu s návodem na vysazení. Jedna z hrází má výšku 11m a šířku 30m. Je to doslova umělecké dílo. Zavlažuje nové pole o rozloze 20 hektarů. Při všech těchto pracích pomáhá Irobům švýcarská Charita.

Podle zahraničních pramenů, překlad -lš-

MODLITBA JEDNOHO BISKUPA – pokračování ze str. 5

bloudících, jako Učitel všech nevědomých, jako Pomocník všech bezmocných. Neopouštěj chudé, aby u nich neuhaslá důvěra v tebe! Dej hladovým chléb a osvěžení všem vyprahlým! Kéž tě pozná čilá mládež! Kéž tě velebí mužný věk. Kéž se tě drží třesoucí se šediny. Občerstvi všechny nemocné a umírající, ať se potěší tvým příslibem věčného života, který jsi jim daroval skrze Ježíše Krista. Potěš všechny, které rodí, a všechny, kteří se narodí. Dej, ať tě všichni poznají a radují se z tvé otcovské lásky.

Otče všech, smiluj se nade všemi. Zvláště doporučuji tvému otcovskému objetí všechny mé spolukřesťany, mé kněze, mé otcovské představené, mé dobrodince a přátele, mé domácí a sousedy.

Žehnej všem, kteří mě milují, a buď milostiv všem, kteří mě nenávidí. Odplat' tomu, kdo mi prokazuje dobro, za dobro dobrem, a tomu, kdo mi činí zlo, za zlé dobrým a obrať ho ke své lásce, aby byl dobrý a blažený – skrze Ježíše Krista. Amen.

Biskup Jan Michael Sailer (1829-1832), Řezno

Doslov:

Po této návštěvě chudého, úctyhodného a zbožného kmene došlo k tragickému zvratu. Sousední Eritrejci vypověděli Etiopii válku a obsadili údolí i hory. Irobané ztratili svou vlast i to málo, co měli. Zprávy o jejich osudech jsou velmi kusé. Do Adigratu přišlo tisíce uprchlíků. Národ, který je tak spojen s Bohem a Církví, prožívá svou největší nouzi a zkoušku.

Litanie k Bohu Otci

Pane, smiluj se,
Kriste smiluj se,
Pane, smiluj se,

*Pane, smiluj se.
Kriste smiluj se.
Pane, smiluj se.*

Otče svatý, uslyš nás.
Otče svatý, vyslyš nás.

*Otče svatý, uslyš nás.
Otče svatý, vyslyš nás.*

Otče náš, jenž jsi na nebesích, *smiluj se nad námi.*

Otče našeho Pána Ježíše Krista,
Otče milosrdenství a Bože veškeré útechy,
Otče, zhřešili jsme proti nebi i proti zemi,
Otče, Bože, pozhnaný na věky,
Otče, uctíváný v duchu a v pravdě,
Otče, bez kterého nikdo nepřijde k Synu,
Otče slávy a Pane nebe i země,
Otče, který jsi poslal na svět svého Syna,
Otče, kterého člověk oslavuje v nebi i na zemi,
Otče, který sis nás vybral za děti ještě před stvořením světa,
Otče, který skrýváš svá tajemství před pyšnými,
Otče, který zjevuješ svá tajemství pokorným a maličkým,
Otče, požeň nás vším nebeským požehnáním,
Otče, který odpouštíš naše viny,
Otče, který sis nás vybral, abychom byli svatí před tvou tvář, Otče, který prosím dáváš ducha dokonalosti,
Otče světla, od kterého pochází všechno dobré,
Otče Stvořiteli, který ustavičně pracuješ,
Otče, který dáváš svítit slunci na dobré i na zlé,
Otče, který pečuješ o spravedlivé i nespravedlivé,
Otče, který máš sečteny všechny naše vlny,
Otče, který jsi neušetřil vlastního Syna,
ale vydals jej za nás všechny,

Otče, který jsi nás povolal do společenství svého Syna,
Otče, který nás voláš ke své hostině,
Otče, který sis nás zamiloval a připravil nám věčné radosti,
Otče, který jsi tak miloval svět,

že jsi dal svého jednorozeného Syna,
Otče, který jsi přikázal, abychom tvého Syna milovali,
Otče, ty jsi našel ve svém Synu zalíbení,
Otče, kterému se zalíbilo dát nám království,
Otče, na jehož tvář ustavičně patří andělé,
Otče, abys vykoupil služebníka, vydals svého Syna,
Otče, který jsi nade vším, ve všem a ve všech,
Otče všech chudých, sirotků a vdov,
Otče, který soudíš každého podle jeho skutků,
Otče, v jehož domě je mnoho příbytků,
Otče dobrý, trpělivý a velkého milosrdenství,
Buď nám milostiv, odpusť nám, Pane,
Buď nám milostiv, vyslyš nás, Pane,

Od všeho zlého *vysvobod' nás, Otče.*
Od každého hříchu
Od moci ďáblovy
Od pokušení a příležitosti k hříchu
Od nepřátel našich duší
Od hněvu, nenávisti a každé zlé vůle
Od hrozcích nebezpečí
Od smrti věčné

ARCIOPAT OPASEK ZEMŘEL

Arciopat benediktinského arcioopatství sv. Markéty v Praze-Břevnově ThDr. Anastáz Opasek (86) zemřel 24. srpna 1999 krátce po poledni v benediktinském klášteře Rohr v Bavorsku. Příčinou smrti byl podle prvních lékařských zpráv infarkt.

Anastáz Opasek se na narodil 20. dubna 1913 ve Vidni, roku 1932 vstoupil do benediktinského řádu a od 13. dubna 1947 až do své smrti byl v pořadí 60. opatem nejstaršího benediktinského kláštera v Čechách – v Břevnově, který založil svatý Vojtěch roku 993.

Od roku 1947 spravoval Opasek opatství pouhé dva roky do září 1949, kdy byl zatčen komunistickou policií a později odsouzen k doživotnímu žaláři. Břevnovský klášter byl v roce 1950 policejně vyklizen a zabaven stejně jako všechny ostatní řeholní domy v tehdejší Československu. Opat Opasek žil od září 1949 do května 1960 ve věznicích Pankrác, Ruzyně, Kartouzy a Leopoldov. Po podmínečném propuštění v květnu 1960 pracoval až do roku 1968 jako dělník na stavbách a později jako skladník v Národní galerii v Praze bez možnosti konat oficiálně jakoukoliv kněžskou službu.

Po sovětské okupaci Československa odjel Anastáz Opasek v prosinci 1968 přes Rakousko do benediktinského kláštera v bavorském Rohru. Tam žil broumovský opat Dominik Prokop, který Opaska v roce 1932 přijímal do kláštera. V Rohru prožil Opasek následujících dvacet let exilového života.

Zpět do své osvobozené vlasti se břevnovský opat vrací v květnu 1990. S řadovými spolubratry začal Anastáz Opasek po dlouhých letech komunistické perzekuce obnovovat v břevnovském klášteře mnišský život. V roce 1993 oslavil klášter tisíc let svého trvání a dočkal se svého povýšení na arcioopatství.

V současné době žije v klášteře 16 mnichů a po arcioopatově úmrtí se do voleb nového opata stává jeho představeným převor P. Prokop Siostrzonek (42).

ČBK

Pro svou moudrost, která vyplňuje bezedné propasti,
Pro svou moc, kterou jsi všechno stvořil z ničeho,
Pro svou laskavou prozřetelnost, kterou všechno řídíš,
Pro svou nekonečnou dobrotu, kterou všechno naplňuješ,

My hříšníci *prosíme tě, vyslyš nás, Otče.*

Aby tvé jméno bylo posvěceno,
Abys nám dovolil vstoupit do svého království,
Aby se tvá vůle splnila jak na nebi, tak na zemi,
Abys nám vždy dával každodenní chléb,
Abys nás zbavil všeho zlého,
Abychom to, oč s důvěrou prosíme, mohli obdržet,

Otče svatý, *uslyš nás.*
Otče svatý, *vyslyš nás.*
Otče svatý, *smiluj se nad námi.*

Modleme se:

Otče, neporušitelná Slávo a Světlo věčné, shlédni laskavě na tělo své Církve, aby mohlo uskutečňovat v pokoji dílo spásy a přemáhat svět a všechno zlo. Skrze našeho Pána Ježíše Krista, tvého jednorozeného Syna. Amen.

Z knihy Nový zlatý oltář vybral biskup Roman Andrzejewski a poslal polskému týdeníku Niedziela 17/99.

Překlad -lš-

Uši pryč od rockové hudby?

Že člověk může být právě světem zvuků ovlivněn tak, že je buďto morálně pozvedán, nebo ušlapován, oživen, nebo ubíjen až k smrti, věděli již staří Řekové. O Platonově přímo prorocké vizi svědčí tento výrok: »Dobro každého státu se odráží v jeho kultuře (hudbě, umění...).« Z této premisy vyrůstá teze, že je úkolem státu, aby učinil všechno potřebné pro zachování jistoty umění. Kdo z nás již na sobě nezakusil vliv např. vídeňského valčíku nebo smutečního či svatebního pochodu?

K pojmu »rock« a »rock'n roll« je nutno přistupovat obezřetně, protože typická rocková hudba tvoří jen malou část moderní hudby mladých. Jistě různé dnešní směry mají své kořeny v rocku, ale mezitím se vyvinuly velmi rozdílné směry, ze kterých mladí dělají přímo vyznání víry. Přívrženci New-Age, rap-, hip-hop, punk-, gosscover, house-, gothic-, metascény jsou už spíše mimo rock.

Protináboženské nepřistojnosti jsou domovem především v oblasti black a death-metal, kde mají texty všeobecně protináboženský a rouhavý charakter, v black-metal jsou neprůhlednější a zakuklenější. Xenofóbní texty (nepřátelské vůči cizincům) jsou privilegiem punkových skupin.

V tomto článku nemůžeme ukázat v plné šíři na škodlivost nadměrné hlasitosti, na negativní spojování zvuku a světla při rockových produkcích a na nebezpečí laserových efektů ani na nebezpečné sociálně psychologické důsledky této hudby. Je nutno ovšem zdůraznit, že rocková hudba a všechny druhy a formy, které se z ní vyvinuly, vyvolávají a aktivizují nejnižší lidské pudy a naopak potlačují a pohřbívají duchovně-duševní talenty, které směřují k růstu člověka.

K vedlejším účinkům patří: narušení režimu adrenalinu, ztráta sluchu, ponocová-

ni, provokování agrese (např. napadání cizinců a Romů) a sebevražd.

K tomu je ovšem třeba ještě dodat: v západní zbohatlé společnosti nemá mnoho rodičů čas pro svoje děti. Tento nedostatek si rodiče »vykupují« tím, že dávají dětem peníze na nejrůznější spotřební zboží. Tak nabývá mnoho mladých dojmu, že už tu pro ně nic jiného není. Nerozpoznávají žádný smysluplný cíl svého života. Člověk bez perspektivy se však snadno stane kandidátem sebevraždy (alespoň v přeneseném slova smyslu). Tak se pro něho stává zajímavým všechno, co představuje bouření, ničení, nebezpečí a smrt. Škody, které působí drogy a příliš hlučná a dekadentní hudba, jsou pak pojímány a vítány jako »prostředek k cíli«. Ostatně víme velmi dobře, jak všichni zacházíme s varováním před nebezpečím, které nenastává bezprostředně...

Úkolem všech lidí dobré vůle, politiků, učitelů, lékařů, kněží a všech vychovatelů, především těch, kteří pracují a jsou odpovědní za oblast mládeže, ať už mezi rodiči, nebo samotnými mladými, je být dobře obeznámen s účinky této hudby, aby dokázali správně hodnotit, rozhodovat a jednat.

Redakce

Hudba, která oslovuje to nízké v člověku

Hudba komponovaná silami nízkých pudů probouzí opět tyto nízké pudy. Oscilace této hudby zasahují do hloubky lidské osobnosti, okupují ji a stlačují dolů to, co je ušlechtilé, a to zvláště u mladistvých, kteří jsou v důsledku vývoje duševně labilní a stávají se v kritickém období svého života snáze obětí takovéto hudby. Mladé lidi, aniž si to uvědomují, si tyto rytmy stále více podmaňují, takže si je více a více žádají. Hudba, která apeluje na morálního člověka, především hudba klasická, je pro ně nesnesitelná.

Hudbu, která oslovuje především nízké vrstvy v člověku, je možno podle jejího dopadu rozčlenit do těchto hypotetických skupin:

1. Hudba zdánlivého já.
2. Hudba propasti.
3. Hudba říše Lilith a Namehad (ženské démonické bytosti a upíři).
4. Satanská hudba.

Hudba »zdánlivého já« je hudba zdůrazněného rytmu, jednoduchá ve výstavbě a »přízemní«. Svůj vzor má v »salsas«,

v afrokubánských rytmech, v patrioticky pyšném hrdinství a ve zpěvech opěvujících nevěru, pomstu apod.

»Hudba propasti« má svou spojitost s »pekelnými sférami« a má být úplným protikladem hudby »nebeských sfér«. Vyznačuje se bušivým rytmem a rámusem.

»Hudba říše Lilith a Namehad« je úlisná a svádívá. Probouzí žádostivé fantazie a sklony a její působení účinně podporuje vliv určitých drog.

Příklady takové hudby nám poskytuje repertoár následujících skupin v oblasti hard-rocku, heavy-metal a black-metal: **Ozzy Osburne** (hlavní zpěvák z Black Sabbath (Černý sabat); **KISS** (Knights In Satans Service – Jezdci ve službách satana); **W.A.S.P** (We are Satans Peopl – My jsme satanův národ); **DANZIG**; **AC/DC** (Anticrist / Death to Crist – Antikrist – smrt Kristu); **SLAYER** (Zabiják); **Judas Priest** (Jidáš – kněz); **DEICIDE** (Bohovrah); **Archeron**; **Pestilace** (Morová rána); **Napalm Death** (Napalmová smrt); **DEATH**; **Obituary** (Nekrolog); **H.I.M** (His Infernal Majesty – Jeho pekelný majestát).

Proč tvoří lidé takovou hudbu?

Důvodů motivace těchto skupin je mnoho. Může to být mezi jiným: rozčarování z blahobytu, žádná nebo negativní výchova, přesvědčený sklon ke zlému, touha stát se nápadným. Z velké části jsou to však staré známé důvody, které od pradávna hýbou světem: moc = ješitnost = peníze. Na tom se v průběhu dějin sotva co změnilo. Dříve se říkalo »víno – ženy – zpěv«, dnes »drogy, sex a rock'n roll«.

Satanská hudba v black a death-metal oblasti je nejnebezpečnější. Je vytvářena záměrně pro zlo jako takové a předávána hudebníky, kteří jsou plně posedlí zlem a stali

Sestra Emmanuela píše

15. srpna 1999 – Nanebevzetí P. M.

Pochválení buďte Ježíš a Maria!

Desátý festival mladých skončil 6. srpna, a my jsme ještě ohromeni jeho dobrou úrovní! Navzdory problémům v Kosovu mladí přišli ve větším počtu než loni: přes 15 000. Nenechají se tak snadno chytit do léčky strachu! Atmosféra zde zcela připomínala světové dny mládeže s Janem Pavlem II. v Paříži.

Přednášky byly velmi hodnotné, zejména ta o povolání muže a ženy, v níž paní Jo Croissant z Francie „napojila“ mladé na jejich Stvořitele a na Boží stvořitelské slovo. Vysvětlila, jak sezdaní lidé mohou být cele odevzdaní Bohu. P. Slavko s radostí konstatoval: „Konečně nám někdo jasně vysvětlil, proč 5 vizionářů zvolilo povolání k manželství.“ Dodal, že nějaký poutník se jednou vizionářů ptal: „Ale jak je možné někoho milovat, když jste viděli svatou Pannu?“ Jeden z vizionářů mu odpověděl: „Jak je možné někoho nemilovat, když jsme viděli svatou Pannu!?!“

Pak podal svědectví Jakov a otec Slavko nás všechny povzbudil, abychom mu

se jeho nástroji, ale sami se vůbec nepokládají za otroky zla. Tuto hudbu je nutno chápat jako určitou formu praktik černé magie. Vyznačuje se nízkou rytmizací a obsahuje otevřená nebo skrytá poselství, která dráždí, uvolňují pudy a nutkají k ničivému jednání.

Mnozí interpreti »satanské hudby« jsou příslušníci satanských sekt praktikujících černou magii. Zvolili si jména démonů a používají symboly, podle kterých je možno bez obtíží rozpoznat jejich zaměření, např. obrácený pentagram (pěticípá hvězda postavená na špicích). S neodolatelnou mocí probouzejí a vtiskují při svých vystoupeních své praktiky masám svých posluchačů, které olupují o sebekontrolu, takže upadají do hysterických stavů, jsou zachvázeni šílenstvím řevu a nejsou pány svého jednání.

To je hudba hard-rocku a punk-rocku a spřízněných skupin. Je třeba ji pokládat vzhledem k duševním, duchovním, morálním a dalším i tělesným následkům za mimořádně závažný a nebezpečný jev.

(Pokračování)

blahopřáli k narození jeho třetího dítěte. Jakov zdůraznil velkou odpovědnost rodičů, kteří mají být příkladem svým dětem. Mluvil o svém vlastním dětství a doznal, že když šel na mši sv. a potkal jiné děti, které si hrály, měl velkou chuť přidat se k nim. Ale dnes hořce lituje i té nejmenší, malé nevděčnosti, kterou tehdy projevil, a s velikým dojetím říká davu mladých, jak velice nyní děkuje za to, že Bůh má v jeho životě první místo!

Kdybych jen zde mohla tlumočit nádheru svědectví těch mladých! Alespoň jedno z mnohých. Paulína (18 let), ještě nepokřtěná, vypráví: „Než jsem přišla do Medjugorje, klesla jsem velmi hluboko. Moji rodiče jsou ateisté. Když mi bylo 9 let, rozvedli se pro nevěru. V důsledku toho jsem se nechala unést vším zlem společnosti. Ve 13 letech jsem začala s drogou. Má rozpadlá rodina mě postupně přivedla do stavu strachu a uzavřenosti. Žila jsem, jako bych neviděla, jako přízrak. Prázdnota je slovo, které dobře charakterizuje mé nitro. Vrhla jsem se do „radostí těla“ a sešla jsem úplně na scestí. Utíkala jsem se k práci. Minulé léto jsem se pokusila o sebevraždu, a když jsem se probudila v nemocnici, dospěla jsem k závěru, že život je hnusný, bezvýhodný, bez budoucnosti.“

Měla jsem jednu křesťanskou přítelkyni, Alici. Její život se změnil v Medjugorje a pokaždé, když mi mluvila o Marii, vstupovalo do mne světlo. Koncem července mi telefonovala: „Paulíno, odjíždím do Medjugorje, rezervovala jsem 3 místa a jedno je pro tebe, pojď s námi!“ Dostala jsem šok, neboť jsem cítila, že její slova jsou výzvou, a hned jsem odpověděla ano. Tou dobou jsem měla práci jako figurantka v jednom filmu a nemohla jsem to nechat. Navíc, neměla jsem peníze na cestu. Požádala jsem o ně svého otce, ale nevěřila jsem, že mi pomůže. A zázrak! Hned řekl ano pro polovičku obnosu. Maminka mi dala druhou polovičku – přesvědčila jsem ji, že nemusí mít strach. Jiné znamení, filmové studio mě informuje, že je desetidenní pauza, přesně v dobrých termínech!

Přišla jsem do Medjugorje na poslední den festivalu. Zúčastnila jsem se večerní adorace, pak jsme za tmy šli na Kříževac na jitřní mši. Byl den Proměnění. Při výstupu jsem se opravdu snažila žít ten okamžik s Bohem, ale nedařilo se mi to, nemohla jsem se soustředit v modlitbě. Cítila jsem jen prázdno. Nahoře jsem nemohla zůstat stát na místě, chodila jsem sem a tam, tak zle mi bylo uvnitř. Nepodařilo se mi vy-

V Medjugorje jsem naplnila trhliny svých zranění láskou, kterou mi Maria dává díky našemu Pánu...

Paulína, účastnice setkání Desátého festivalu mladých v Medjugorje

držet do konce mše, a tak jsem sestoupila sama. Měla jsem jakoby krunýř na srdci, který mě dusil a uzavíral Bohu. Chtěla jsem Boha, ale nemohla jsem k Němu.

Nejsem pokřtěná a v té chvíli jsem pochopila důležitost křtu. Pak jsem potkala Pierika, který mi řekl: „Paulíno, ty se musíš vyzpovídat.“ Měl pravdu. Ale pomyšlení vyprávět o všech mých vinách mě úplně stresovalo. Viděla jsem všechny své chyby a myslela si: „Jak tohle řeknu? A tohle? To je ohavné, nikdy se neodvážím!“ Byla to má první zpověď a nevěděla jsem, jak se to dělá (také jsem nevěděla, že je třeba být pokřtěn, aby bylo možno přijmout tuto svátost). Ale na začátku zpovědi kněz zřejmě viděl tu velikou ránu, která byla ve mně, a ukázal mi řešení: vzít si Marii za Matku, stát se jakoby malým děťátkem v ní. Co mu připadalo důležité v mé zpovědi, to nebylo tolik přikládat váhu mým hříchům, ale spíš přijmout Boží Srdce, které mne očekávalo a trpělo se mnou. Kněz mi dal odpovědi, které jsem nikdy ve svém životě nedokázala najít.

Během této zpovědi a požehnání, které následovalo, zmizela prázdnota, která byla ve mně, a já jsem plakala radostí. Smála jsem se! Bylo to, jako by ze mne vycházelo všechno odedávna nakupené zlo. Cítila jsem špinu, která vycházela. Potom každý den víc vstupovala do mého srdce radost: konečně jsem se mohla modlit srdcem! Nyní vstávám brzy ráno, abych se modlila modlitby z malé knížky otce Slavka, modlitby za uzdravení, růženec, zasvěcení Marii, atd... Je to poprvé, co cítím plnost. Cítím Boží uzdravení.

V Medjugorje jsem zaplnila trhliny svých zranění láskou, kterou mi Maria dává díky našemu Pánu. Víím, že mám ještě před sebou velký kus cesty. „Buď silná a drž se! Je třeba vytrvat.“ To jsou slova, která se mi neustále vracejí.

Nyní víím, že nemohu „plánovat“ svůj život bez Nejsvětější Trojice; zde je Pravda. Je dobré být šťastna!“

Paulína se připravuje na křest. Svěřujeme Gospě ji, a také ty tisíce mladých, kteří dnes trpí tak, jako trpěla Paulína, než se setkala s Bohem.

Drahá Gospo, kéž miliony mladých mohou přijmout Tvou lásku a poznat, jak nádherným darem je život!

sestra Emmanuela

Skutky, ne slova

Už to trvá třicet let, z té či oné strany stále slyšíme: Koncil, před koncilem, po koncilu, před synodem, po synodu, výbory, komise, dokumenty, »dříve a pak« a my ubozí křesťané se v tom nevyznáme. Můj přítel Alfons, kterému je 52 let, je otcem tří dětí a má více víry a lásky v srdci než někteří moudří pánové, se mě často ptá: »Nezměnili jsme náhodou náboženství?« Snažím se mu vysvětlit, že jsme stále katoličtí křesťané, ale on namítá: »A proč, když se chci vyzpovídat a přijmout svaté přijímání tak, jak jsem je přijímal v dětství, nemohu najít kněze, který by mě vyslechl?«

Nevěděl jsem, co mu mám odpovědět... A on dodal, že kněží, které zná, se stále »přizpůsobují dnešku«, snaží se držet krok s některými teologiemi a experty, a když se pak vrátí, je to horší než předtím... »Pokud jde o mne, já už se s tím nějak vyrovnám, ale co s mými rodiči, pro které se ve farnosti nenajde nikdo, kdo by se na ně přišel podívat, kdo by je vyslechl, řekl jim několik slov z evangelia, ani když jsou odkázáni na lůžko!«

Myslím, že je hodně takových křesťanů jako Alfons, kteří mají »hořko« v ústech, a kteří se přese všechno cítí podněcování, aby žili tak, jak to chce Kristus a jak to Matka Církve

po dvacet století (vždy neomylně!) učila. Bude tu Jubileum pro ně pro všechny, pro jejich stařečky, pro jejich děti a mládež, často ponechanou sobě samé?

Odpověď na otázky, jako jsou tyto, najdeme v učitelském úřadě papeže, učitelském úřadě stejně autentickém, který nám přináší Boží slovo, tak jak je učil Ježíš Kristus. Jistě, je třeba, aby tu bylo Jubileum pro obyčejného člověka, který není nijak postižený ani nijak výstřední, ale je svým způsobem zapomenutý a opuštěný.

Bula *Incararnationis mysterium*, kterou Jan Pavel II. vyhlásuje Velké jubileum, píše v 2. bodě: *Jubilejní čas nás uvádí do oné hutné mluvy, v níž božská pedagogika spásy vyučuje, aby přiměla člověka k obrácení a k pokání, počátku a cesty smíření, a podmínce, aby dosáhl toho, čeho vlastními silami nemůže dosáhnout: přátelství s Bohem a jeho milostí, nadpřirozeného života, jediného života, v němž se mohou naplnit všechny hluboké touhy lidského srdce.*

Každý člověk (ten, kdo to píše, především), je ubohý hříšník, ať už ze slabosti, ze zloby nebo ze špatnosti, jeden více, druhý méně. *Je tu Boží zákon (deset přikázání, která platí dnes jako dříve od prvního do posledního včetně šestého), který je*

třeba poslouchat, praktikovat a žít. Je to Bůh Otec, který nám nejdříve dal existenci se všemi jejími přirozenými dary, a pak nám dal svůj vlastní božský život, milost, život nadpřirozený, abychom měli účast na jeho věčné slávě v ráji.

My muži a ženy roku 2000 říkáme často tomuto »Božimu daru« své ne, pozvedáme své odmítnutí vysoko jako Mont Blanc nebo Mont Everest. Již první člověk Adam se svou družkou vyslovil toto odmítnutí. To je hřích (cokoliv člověk udělá, řekne nebo myslí proti Božimu zákonu). A hřích, ať už si moderní experti říkají, co chtějí, je urážkou nekonečného a věčného Boha, a proto má vždy nekonečnou váhu. Hřích je rozchod s Bohem, tak jako když se odřeže větev od kmene, a tím je odsouzena, aby uschla, byla posekána a spálena. Hřích přivádí člověka k úplnému pádu jak v tomto životě, tak na onom světě.

Abychom odčinili hřích a obnovili božský život, milost, přišel Boží Syn na svět, stal se z lásky k nám člověkem a obětoval se na kříži. Jedině skrze jeho oběť přichází odpuštění hříchu a návrat nadpřirozeného života milostí, ráje v našem nitru. *To je střed naší víry, to je to, co Bůh po nás chce: abychom žili sjednoceni s jeho Synem, »v něm«, v jeho božském životě, jako výhonek naroubovaný na kmenu révy.*

Toto spojení s živým Ježíšem se uskutečňuje poprvé ve křtu, ale hřích odmítnutí Boha nás stále svádí skrze naši slabost, skrze pokušení ďábla a světa. Potřebujeme se ustavičně obnovovat, obracet, vracet k němu den co den.

To je jediný smysl Jubilea, jak vysvětluje papež všemožným způsobem kněžím, biskupům a kardinálům, ale i obyčejným věřícím jako Alfons: Obrat' se, čiň pokání za své hříchy, zachovávej Boží přikázání, jdi a vyzpovídej se a změň

Jednota křesťanů je bez papežského úřadu nepředstavitelná.

*Kilmer Myers,
biskup episkopální církve*

život, žij ve spojení s Ježíšem v božském životě milosti, modli se každý den... jen tak budeš opravdu šťastný na tomto i na onom světě.

To je to jediné potřebné. To dělej a budeš živ. To ostatní je prázdné tlachání, které pomine. Pouze Bůh a jeho Syn Ježíš Kristus trvá na věky. Abychom přemohli také smrt, musíme žít pro něho, s ním a v něm. To je božský život, který pokvete v plnosti v ráji. *Výplatí se dosáhnout ho za každou cenu. Jestliže ne... bylo by lépe se narodit.*

Přání

Jubileum, jak říká papež, je především toto: naše obrácení. Ale nečekejme až na rok 2000: musím se obrátit dnes, zde a teď, bez čekání na nějaký okamžik. Ježíš Kristus mě zve a klepe na mé srdce nyní.

Ale já, a se mnou mnozí jiní, mám *jednu* touhu v srdci. Ne po nějakým velkých projevech, ani po obtížných diskusích, kterým nerozumím a které mě uspávají, ale malé přání pro mne, pro děti, pro dělníky, pro staré, pro maminky a pro babičky, pro ty, se kterými dnešní svět příliš nepočítá:

Aby všichni, i ti od Boha nejvzdálenější pocítili horoucí touhu vrátit se k Ježíši, jedinému Spasiteli, obrátit se jednou pro vždy k němu dobrou svatou zpovědí, kterou začíná úplná změna života, a přebývání v něm, Dítěti, Ukřižovaném, Zmrtvýchvstalém, v tom, který je Branou svatosti, který je udělán skutečně šťastnými.

Aby katoličtí křesťané, i při všech dnešních zmatcích, i když je to nesnadné, často přiklekali ke zpovědnici, která je prame-

NOVÁ KNIHA KARDINÁLA RATZINGERA

Velká část pokoncilních teologů banalizuje mystérium Církve. Tvrdí to kardinál Ratzinger ve své nové knize »Dilexiti Ecclesiam« (Zamiloval si Církev), kterou vydalo salesiánské nakladatelství Ateneo. »Je to politováníhodná věc, že koncilní vizi Církve jako tajemství nepřijala většina teologů, zůstala pouze u pojmu »Boží lid«, v mnoha případech zbanalizovaného a převedeného na ryze sociologickou úroveň.«

OSTRÝ PROTEST

L'Osservatore Romano z 12. srpna ostře kritizovalo holandskou vládu za rozhodnutí umožnit již 12letým dětem, aby se rozhodly pro eutanázii. Je třeba se obávat, že toto »právo« má ve skutečnosti zbavit rodiče jejich těžké odpovědnosti.

Radio Vaticana

nem svatého a dokonalého života podle Ježíšova obrazu, místem Božího odpuštění a rozmnožení milosti, počátkem intenzivní a důvěrné jednoty s ním. Všichni papežové a všichni světci to učili: jenom častá svatá zpověď spojená s duchovním vedením může dát Církvi lepší katolíky, svědky a apoštoly, a dává uzrát povolání ke kněžskému a řeholnímu životu.

Aby to bylo možné, mám jedno prosté přání: *aby v tomto roce 1999 a v roce 2000 a stále ten, kdo přijde do kostela, našel zde opravdového kněze, tj. takového, který je ochoten naslouchat bratřím, dát jim Boží odpuštění a vrátit je Ježíši, jedinému Spasiteli a jedině Lásce.*

Don Bosko brzy po svém kněžském svěcení v r. 1841 zjistil, že v Turíně je mnoho Rakušanů, kteří se nemohou zpovídat, protože zde nejsou kněží, kteří umějí německy. Plný horlivosti pro Boha a pro duše se v dvaceti lekcích s dobrou gramatikou naučil tomu podstatnému, a cizinci chodili k němu, aby se smířili s Bohem, s velkou radostí a s plody svatosti. (G. B. Lemoyne: Vita di S. Giovanni Bosco, SEI Torino 1977)

Hle, my obyčejní lidé potřebujeme takové kněze, jako byl například Don Bosco nebo sv. farář Arský, potřebujeme je dnes a v Jubileu, potřebujeme je až do konce světa. Vzpomínáte si na Diogena, který chodil v poledne s lucernou a říkal: »Hledám člověka, pravého člověka.« A já hledám kněze, Božího sluhu, který se modlí před oltářem a má ochotu a čas mě vyzpovídat a vést k Bohu podle evangelia Ježíše Krista.

Není to příliš velké přání pro Velké jubileum roku 2000. Je uskutečnitelné, jen se modleme jako prof. Enrico Medi: »*Pane, dej nám dobré kněze a tak nás obrať k sobě.*

To budou činy, ne slova.

*Il Messaggero 3/99,
překl. -lš-*

Svatý farář Arský 2

Slavnost prvního svatého přijímání se konala v jednom soukromém domě v Ecully za zavřenými okenicemi, zatímco venku přijížděly fůry sena, které skládali na patro.

Když se později Jan Maria Vianney stal knězem, napsal o dni svého prvního svatého přijímání: »Když přistupujeme k svatému přijímání, obdržíme něco mimořádného. Radost a štěstí proniká celou bytostí a vybízí k jásotu... Se sv. Janem můžeme zvolat: »Toto je Pán!« Můj Bože, jaká je to pro křesťana radost, když vstává od mřížky a nese si v srdci celé nebe!...«

Ještě patnáct let po dni svého prvního svatého přijímání ukazoval dětem v Arsu svůj růženec, který měl tehdy omotaný kolem rukou. Nemohl o tomto velkém dni mluvit bez hlubokého dojetí.

»CHCI SE STÁT KNĚZEM«

Jako ostatní mládenci musel se i Jan Maria Vianney zapojit, kde bylo třeba. Musel s otcem a s matkou na pole a do vinice, a tak se už ve svém mládí učil, co to znamená dobývat si v potu tváře chléb.

Práce a modlitba byly pro mládence náplní jeho čtrnácti až patnáctiletého života. Zvláště jeho úcta k Matce Boží byla veliká.

V průběhu roku 1802 řekl jednoho dne své matce: »Kdybych se mohl stát knězem, chtěl bych zachránit mnoho duší.«

Ale jak to zařídit? Jan Maria měl jen velmi povrchní základní vzdělání, nemluvě o tom, že z latiny neznal ani slovo. Jak by si na to mohl troufat syn obyčejných vesničanů, kteří žili v ubohých poměrech? Na koho by se měl obrátit?

A přece: vnitřní hlas nedopřával Janovi klidu. Touha stát se knězem v něm stále rostla. Chtěl se stát knězem, aby mohl zachra-

ňovat duše. Nic krásnějšího si nedovedl představit. Kdykoliv mluvil s maminkou na toto téma, byl hluboce dojat. Když se odvažil o svém záměru promluvit s otcem, setkal se s tvrdým odmítnutím: »Hloupý nápad! Za co bych tě měl nechat studovat? Nemám na to peníze!«

Ale Boží cesty jsou jiné než cesty lidské. O tom se měl otec Vianney brzy přesvědčit. Když došlo k dohodě mezi církví a státem, mohly být fary znovu obsazeny kněžími. Farářem v Ecully se stal Balley, jeden ze čtyř kněží, kteří v období revoluce tajně působili ve vsi a v okolí. Nový farář v Ecully, který byl před revolucí řeholníkem, byl velmi vzdělaný muž a vzorný duchovní pastýř. Měl se stát Božím nástrojem, který navzdory všem překážkám dovede Jana Marii Vianneye ke kněžství.

Jakmile farář Balley nastoupil svůj úřad v Ecully, snažil se vzbudit co nejvíce kněžských povolání. Ve farní budově otevřel farní školu, do které přijal nejdříve dva, tři mládence, které připravoval na vyšší studia a uváděl je do latiny.

Když se to mladý Vianney dověděl, naléhal na matku, aby zlomila otcův odpor a aby mohl jít do školy faráře Balleye v Ecully. Ale jeho trpělivost byla vystavena tvrdé zkoušce. Otec mu dal povolení až po dvou letech.

Nyní musel souhlasit ještě farář Balley, protože šlo o devatenáctiletého mládence, který se prakticky nic neučil. Ale rychle řečeno, rychle uděláno.

Jednoho dne se matka Vianneyová vypravila do Ecully ke své sestře, paní Humbertové, která se tam provdala. Obě ženy se vydaly k faráři Balleyovi a celé rozřeseně přednesly svou záležitost. Vyslechl a řekl: »Jsem už přetížený a nemohu vzít dalšího žáka.«

Když se ženy nedaly odbýt a stále více naléhaly, že by mohl udělat výjimku, dal jim farář rozhodnou odpověď: »Ne, ne, nemůžu.«

Matka Vianneyová a její sestra se však nechtěly vzdát. Vyhledaly v Ecully švagra Melina a prosily, zda by nemohl uplatnit celý svůj vliv a přimět faráře k souhlasu. Ale i tato intervence narazila na odpor. Nakonec pan Melin řekl: »Poslyšte, pana faráře, mohu vám dát návrh? Dovolíte mi, abych vám Jana Marii alespoň představil? Jsem přesvědčen, že až ho uvidíte, nedovolíte mu odejít.«

»Dobrá, pošlete mi ho někdy!« Rozzářen vrátil se pan Melin ke svým švagrovým s touto zprávou.

Již za několik dní stál Jan Maria Vianney před farářem Balleyem. Zapůsobil na něho do té míry, že už nemohl odporovat. Položil mu nejruznější otázky a nakonec nemohl než zvolat: »Přijímám vás... a buďte bez starostí, milý příteli, udělám pro vás všechno a budu se i obětovat, bude-li to zapotřebí.«

Farář Balley dodržel slovo.

V 19 letech začal mladý muž dohánět všechno, čemu se v dětství nemohl naučit. Byl inteligentní a pilný, ale měl mimořádně špatnou paměť.

Tato děravá paměť se ukázala především při učení latině jako příliš velká překážka. Přes všechno úsilí nebyl Jan Maria schopen udržet v hlavě latinskou gramatiku. Zdálo se, že latina je pro něho knihou se sedmi pečeti. Nepomáhala ani modlitba.

Pro jeho spolužáky to byla záhada. To, co pro ně bylo hračkou, ukázalo se u Vianneye jako nepřekonatelná překážka. Konečně se ho ujal nejnadanější spolužák, jistý Mathias Loras. Ale ani to nepomáhalo. Jednoho dne, když Jan nemohl pochopit ani nejjzákladnější věci, rozčililo jej to tak, že dal spolužákovi facku.

(Pokračování příště)

»Já sám!«

Článek *Tajné rozdělení Církve (Světlo 34/99 str. 8)* mě přivedl k tomuto zamyšlení:

Rodiče, jejichž děti odrostly plénkám, si jistě vzpomínají na dobu, kdy jejich potomci přestali o sobě mluvit jako o třetí osobě. Uvědomili si své »já« a začali se, často za cenu bouřlivého trucování, domáhat své samostatnosti s použitím dvou slůvek: »Já sám!«

Tato tendence k nezávislosti nevymizí z lidské psychiky ani v dospělosti. Jsou oblasti, kde je samostatnost plně na místě, ale jsou jiné oblasti, kde na ni člověk nikdy nemá a nikdy nebude mít právo. A touto oblastí je především vztah Bůh – člověk. Zdá se, že odkrývání nepřiměřeného prosazování principu »já sám« je klíčem k pochopení onoho rozpolčení, které nám v 34. čísle Světla představil článek dr. P. Eggera: *Tajné rozdělení Církve*.

Hledáme-li společného jmenovatele liberálně křesťanských

názorů, zjistíme, že liberálně smýšlející křesťan si osobuje nárok na autoritu, která ve skutečnosti přísluší jedině Bohu. Na stupnici mezi úplnou a pokornou úctou k Bohu jako nejvyššímu Pánu a stavem bez Boha (=bezbožnosti), tedy postoji, kdy člověk je **bohem sám sobě**, posouvá se svobodomyšlný křesťan stále zřetelněji k bodu bez-božnosti. On však se nepokládá za bez-božného (a-teistu), ani se nepokouší myslet, že Bůh není, nýbrž hledá řešení, kdy Boha jako takového sice nevyklučuje, ovšem s tou výhradou, že bude mít právo zařadit se tak, jako by Boha nebylo. To, o co se mu jedná především a v prvé řadě, je **morální autonomie**. To je klíčový požadavek celého liberalistického křesťanství.

Odtud pak vychází snaha vykázat Boha do takové vzdálenosti, aby se člověk nemusel

cítit být vázán jeho vůlí a jeho příkazy a zachoval si takřka neomezenou nezávislost. Tato snaha je tím větší, čím nepohodlnější mu připadají Boží požadavky a příkázání.

K obrazu Boha, který nemá zájem člověku něco předepisovat, slouží takové teorie o původu člověka, které posouvají vznik člověka co nejdále od vlastního stvořitelského aktu. K tomu se velmi hodí různé modifikace vývojové teorie. Člověk se podle ní **sám** »polidštil« svým vlastním přičiněním a je tedy pánem svého postavení. To, co by mohlo svědčit o Boží nadvládě a božské autoritě, jako je jeho přímé zjevení v jeho Synu, nadpřirozená moc doložená divy a zázraky, to vše se postupně různě »vědecky« zpochybňuje. Mezi těmito divy a zázraky má prvenství Ježíšovo zmrtvýchvstání: to je třeba spolu s jinými zázraky evangelií přesunout do oblasti mýtů. Evangelia nejsou svědectvím o zjevení Boha, ale literární konkretizací lidských tužeb o Bohu.

Liberál si utváří obraz Boha, který nijak nestojí o lidskou úctu, kterému je lhostejné, jaké k němu lidé zaujmají postoje. Připouští Boha, který je tak tolerantní, až je úplně netečný. Pokud něco člověku říká, není to nic, co by zavazovalo, jsou to spíše jen rady. Pokud člověk těchto rad nedbá, Bůh už předem nad tím zavírá obě oči.

Pocit viny není důsledkem hříšného jednání, není hlasem svědomí, které Bůh vložil do nitra člověka, ale je to chorobný stav duše. Člověk tedy nepotřebuje odpuštění hříchů, ale jde o to, zbavit se zatěžujícího vědomí viny. To může udělat spíše psycholog než kněz.

Bůh, který nemá zájem o člověka, nemá zájem pro něho zakládat něco jako církev. Církev vzniká jako čistě lidské zřízení, je to obdoba instituce ve formě státu. To, co si člověk **sám** založil, může si pak **sám** změnit a upravit.

Pro liberálně smýšlející »teology« představují tyto názory jak výchozí, tak i konečné teze jejich bádání. Studují tedy a vykládají Písmo především v tomto duchu. Nehledají nové a hlubší poznání Boží skutečnosti jako takové, nýbrž se snaží objevovat stále nové doklady pro platnost svých apriorně, předem stanovených postulátů. Jejich bádání není cestou, jak Boha poznat, nýbrž jak Boha obejít. Aby se bez Boha co nejvíce obešli, snaží se všechno božské vysvětlit čistě lidsky. Bůh je pro ně objektem, který nechtějí vyloučit, nýbrž který si potřebují dokonale podmanit. Liberálně křesťanská teologie je větším rouháním než ateismus, protože chce udělat něco horšího než popřít Boha. Chce **Boha podrobit člověku**. Demokratická úsilí v Církvi představuje ve skutečnosti pokus podrobit Boha vládě lidí. Taková touha nevyplývá z lidské přirozenosti. Tuto touhu vnuká člověku satan, který mu závidí jeho stav a jeho privilegium být Božím dítětem.

Člověk chce mít dominantní postavení i v tom, čemu se říká bohopocta: v liturgii. Liberální tendence se tu prosazují tak zrádně, že ti, kteří je přijímají, se domnívají, že tím slouží Bohu. Ve skutečnosti se postupně omezují a potlačují, ne-li likvidují různé úkony, kterými se Bohu vzdává povinná pocta. Snaha směřuje k odstranění tajemství, božského mystéria, je tu naopak tendence všechno zpřístupnit, zlidovět: žádná veselvatyně, žádné kněžiště, žádné posvátné ticho. Střed pozornosti se přesouvá z Boha na člověka. Důležitější než setkání s Bohem je pak vzájemné setkání lidí. Místo na setkání s Božím tajemstvím se pozornost obrací k sledování přitažlivého programu, který si lidé sami připravili. (Některé moderní chrámy připomínají spíše kulturní sály než místo modlitby, kde v úctě padáme před Bohem na kolena.)

MODLITBA NA CESTU

Bože, Stvořiteli tohoto krásného světa, dej, ať naše cesta se stane tvou chválou. Dej, ať se díváme na krásy země i moří s vděčností jako na tvoje díla. Dej, ať najdeme na cestě osvětlení, abychom se pak s novými silami dokázali vyrovnat s nároky všedních dnů. Dej, ať právě na této naší velké cestě si stále znovu uvědomujeme, že jsme na tvé zemi a že celý náš život jsme cestovatelé. Dej nám svou ochranu, Pane, abychom ve zdraví a pohodě dosáhli svého posledního cíle.

Z modliteb K. Kaisiga

Ze vznešené oběti mše svaté se může klidně stát třeba cvičení v rytmu aerobiku a z chrámu tělocvična.)

Ruku v ruce s tím jde snaha degradovat kněze postupným stíráním rozdílu mezi posvěcenou osobou a laikem, aby už nepotřeboval delegovaného prostředníka mezi Bohem a sebou. Když bude neposvěcená osoba přejímat stále více úkonů, které byly dříve vyhrazeny posvěceným osobám, dospěje po čase do stadia, že si bude chtít **sám** udělovat i svátosti, aby se nakonec bez nich mohl obejít. (Nejlépe se tento proces projevuje na rostoucím sebevědomí feministek.)

Je to onen »Satanův dým«, ďábelský plán Odpůrce, jak proniknout jako pod povrchem skrytá koroze bez velkého odporu až k samému jádru nejdražšího pokladu Církve. K čemu agitovat pro bezbožectví, a tak předem odradit citlivé duše? Svůdná tendence »**já sám**« je výhodnější cestou. Působí navíc oběma směry. Buďto je již výsledkem procesu vymaňování se z »područí Boha«, anebo je právě tím prvním krůčkem, který nakonec nutně povede k procesu postupného vymaňování. Podaří-li se zálibu »**já sám**« věřícím naočkovat pod záminkou jejich důstojnosti a lidských práv zatím alespoň v něčem, budou si ji i ti dnes ještě nejzbožnější po čase krůček za krůčkem rozšiřovat a dříve či později se **sami** přiblíží na stupnici převrácených hodnot k bodu, kde už se pokládá za samozřejmé, že člověk si může nebo dokonce má »podrobit Boha« stejně jako všechno ostatní, až začne být **sám sobě bohem**. Jestliže bude chtít tento stav náboženského »jáství« prožívat ve společenství, zůstane v patřičně upravené organizaci, které se říká církev. Ale dost možná, že už ji ani nebude potřebovat a buďto to zkusí jinde (protože konec konců »církev jako církev« a »náboženství

Panamský arcibiskup v Medjugorje

Arcibiskup José D. Cedeno Delgado z Panamy navštívil před krátkým časem Medjugorje. Slavko Barbarič mu položil několik otázek:

S. B.: Můžete nám říct něco o sobě?

J. D.: Jsem arcibiskupem v Panamě ve Střední Americe. Jsem současně předsedou biskupské konference. Naším jazykem je španělština. Panama má asi 1 milion obyvatel. Je zajímavé, že naše biskupství je první, které bylo založeno na celém americkém kontinentu. Dnes máme v zemi 8 biskupství. Já jsem 47. biskupem diecéze od jejího založení. Situace Církve v naší zemi je dobrá. Máme dostatek povolání, a co je zvlášť důležité, máme mnoho laických hnutí a aktivních laiků, kteří jsou nositeli správného ducha

a církevních aktivit. Máme důvod k naději.

S. B.: Co můžete říct o svém pobytu v Medjugorje?

J. D.: Jsem v Medjugorje poprvé. Se mnou přijelo asi dvacet poutníků. V těchto dnech jsme viděli a zažili velkou zbožnost a velký svátek modlitby. Ochota k modlitbě zde je obdivuhodná. Duch víry, který je zde cítit, vede k obnově srdcí těch, kteří sem přicházejí.

S. B.: Je ovoce Medjugorje patrné i v Panamě?

J. D.: V každém případě, díky Bohu. Máme jednu farnost, kterou vede farář František Verrar. Často jezdí do Medjugorje. V této farnosti byl postaven kostel, který je velmi podobný kostelu v Medjugorje. Otec František také založil společen-

ství, které se jmenuje Sestry Panny Marie, Královny míru. Každý večer mají stejný program jako zde v Medjugorje. Jsou velmi aktivní.

S. B.: Má toto společenství církevní schválení?

J. D.: Ano. Schválil jsem je na diecézní úrovni, když jsem viděl, jak dobře pracuje a žije a že jeho hlavní úlohou je modlitba za mír. Také proto, že jsem poznal jejich spiritualitu.

Společenství trvá již několik let. Má dobré zkušenosti. Zavola jsem si faráře, který je dobře zná, a ten mi všechno potvrdil. Schválil jsem společenství právě 25. června 1998, ve výroční den zjevení. Jsem si plně vědom, že je to ovoce Medjugorje.

Press Bulletin 117,
19. května 1999

jako náboženství«), anebo zůstane i formálně »na volné noze«.

Tři poznámky na závěr:

1. Výše naznačené »liberální křesťanství« se nezrodilo uvnitř katolické Církve. Bylo jí implantováno zvenčí. Jeho nejobecnějším základem je teisticko-humanistická ideologie, která je domovem v zednářských lóžích. Její pronikání do Církve připomíná něco jako roztroušenou sklerózu, která se objevuje tu v té oblasti a tu v jiné, ale její konečným cílem je paralyzovat Církev jako celek. Její stoupence je možno rozdělit do tří kategorií:

a) Naivní obdivovatelé různých dílčích »novot«, které uplatňují a šíří v dobré víře, že slouží prospěchu a »otevřenosti« Církve.

b) Progresivní populisté, kteří v hlásání liberálního křesťanství nacházejí především příležitost pro svoji kariéru. Nejčastěji vystupují jako kvalifikovaní šířitelé »ducha« 2. vatikánského koncilu.

c) Příslušníci »páté kolony«, kteří pracují v cizích službách

na různých místech v Církvi proti Církvi.

Uvědomit si tuto skutečnost ovšem vůbec neznamená zahájit něco jako hon na čarodějnice. Církev může také postupovat podle Hospodářova doporučení: *Nechte, ať obojí spolu roste až do žní*. Oddělení plevele provedou odborně a dokonale andělé v době žní. Nejdůležitější v přítomné chvíli však je, že jsme si vědomi přítomnosti skrývajících se nepřítelů, a ať je kdekoliv, především se pečlivě varujeme jeho setby. Špatné ovoce můžeme nekompromisně odmítat, aniž bychom se odvážili jakkoliv soudit toho, kdo je tak či onak nabízí. (Kolportér, který neprodá ani jeden výtisk, nakonec sám zavře svůj kráček.)

2. Existuje-li v Církvi polarizace, pak je to především tato polarizace, při níž na jednom pólu je nejvyšším Pánem Bůh a na druhém pólu je nejvyšším pánem **sám člověk**. Bohostředné východisko na jedné a antropocentrické východisko na druhé straně jsou tak protikladné, že mohou zcela znemožňovat

vzájemné dorozumění a jedni vůbec nechápu, o čem mluví ti druhí. Stoupenci liberalistického křesťanství se pak s oblibou odvolávají na »názor většiny« a na »pochopení«, jaké pro svou ideologii nacházejí u lidí tohoto světa.

Na pozadí této polarizace vyrůstá jiná, mohli bychom říct metodická polarizace: na jednom pólu je přesvědčení, že všechno je v nejlepší pořádku, Církev nikdo neohrožuje a rozdílnost názorů je jen důsledkem nevyhnutelné plurality, a na druhém pólu je vědomí, že Církev je ve stavu krajního »trojského« ohrožení, ačkoliv si je nechce otevřeně přiznat. Ti, kteří o tomto ohrožení přesto otevřeně mluví a varují, jsou obviněni z »nedostatku víry« a jejich postavení připomíná pozici Laokonta a jeho synů. Ani v prvním, ani v druhém případě polarizace však nelze hledat řešení »někde uprostřed«!

3. Nyní je vhodné znovu si pročíst článek *Tajné rozdělení Církve* v 34. čísle Světa.

Václav Uhlíř

Děkuji
služebníku Božímu
P. Ignáci Stuchlému
za vyslyšení své prosby
o pomoc v závažném
zdravotním problému.

Josef Vlček,
Olomouc

PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY OLOMOUC 1999

Pod záštitou arcibiskupa olomouckého
a metropolitě moravského Mons. J. Graubnera

18. 9. 1999 ve 20.00 hod. – slavnostní sál olomouckého arcibiskupství – Koncert z děl starých mistrů (Muffat, Fux, Telemann, Hasse, Händel, Tartini, Pergolesi, Corelli). Účinkují: K. Zajíčková (soprán), M. Lesná (flétna), P. Zajíček (housle), komorní soubor Musica Aeterna, umělecký vedoucí: Peter Zajíček (Slovensko). Ceny vstupenek: 130 Kč; důchodci, studenti 80 Kč. Omezený počet míst.

25. 9. 1999 v 19.00 hod. – chrám sv. Michala – G. Rossini: Petite messe solennelle (v původní verzi pro sólo, sbor, 2 klavíry, harmonium). Účinkují: A. Dudášová, I. Kirilová, J. Vaculík, G. Beláček, Komorní sbor Českého rozhlasu Praha, sbormistr Š. Britvík, klavíry M. Lapšanský, P. Toperczer, harmonium M. Šestáková. Dirigent: Ch. Campestri (Rakousko). Ceny vstupenek: 120 Kč / 75 Kč.

2. 10. 1999 v 20.00 hod. – chrám Panny Marie Sněžné – A. Honegger: Liturgická symfonie; G. Fauré: Requiem. Účinkují: A. Kohůtková, V. Chmelo, Český filharmonický sbor Brno, sbormistr P. Fiala, Symfonický orchestr hl. města Prahy – FOK. Dirigent: Stanislav Macura. Ceny vstupenek: 160 Kč / 100 Kč. Upozornění! **Vzhledem k přímému televiznímu přenosu je nutné zaujmout místa nejpozději do 19.45 hodin!**

9. 10. 1999 v 19.00 hod. – Husův sbor – Duchovní hudba lutherské reformace (H. Schütz, M. Luther, H. L. Hassler, S. Scheidt, J. P. Sweelin). Účinkuje: Societas Incognitum, komorní soubor staré hudby. Umělecký vedoucí: Eduard Tomašík. Ceny vstupenek: 110 Kč / 75 Kč.

13. 10. 1999 v 19.00 hodin – Klášterní Hradisko – Komorní koncert z děl J. S. Bacha. Houslový recital Juraj Čizmarovič. Ceny vstupenek: 100 Kč / 70 Kč.

16. 10. 1999 v 19.00 hod. – chrám sv. Mořice, 19.00 hodin – G. Verdi: Requiem – věnováno všem obětem balkánské války – změna programu (původně A. Dvořák: Svatá Ludmila). Účinkují: E. Filipova, V. Mayfatova, J. Jelev, R. Novák – bas, Pražský filharmonický sbor. Sborní: J. Brych, Janáčkova filharmonie Ostrava. Dirigent: S. Macura. Ceny vstupenek: 150 Kč / 100 Kč.

Předprodej vstupenek v podloubí radnice tel. 068 / 55 13 85. V den koncertu v místě jeho konání od 18.00 hodin. **Hromadné objednávky** na fakturu tel./fax 068 / 522 06 45. Cena abonentky: 770 Kč / 500 Kč zahrnuje rezervaci míst. **Informace: Umělecká agentura ARS VIVA, tř. 1. máje 5, 772 00 Olomouc, tel./fax 068 / 522 06 45.**

Formativní léta

Londýn oslavil osmdesátiny Dr. Jana Langa SJ

V krajanském tisku i církevních oběžnících se jeho osobě věnovalo hodně pozornosti. Mluví se o něm jako o knězi, zralém člověku, a co vykonal. Maličko jsme ale pozapomněli na formativní léta. Pro každého z nás přece jsou (a pro celý dospělý tvořivý život) nejdůležitější léta raného mládí, kdy se z oparů „neznáma“ tvoří naše životní sny a připravuje se životní dráha. Tohle období nás může o leccems poučit. Zvláště v případě kněze a v dnešní době tolik těžké pro křesťanství a duševní a duchovní život vůbec.

Zašel jsem si tedy popovídat s otcem Langem o tom, co předcházelo jeho kněžské dráze.

Jan Lang se narodil 20. 6. 1919 v městyse Rajhrad nedaleko od Brna. Byl posledním ze čtyř sourozenců. „Holka, kluk, holka, kluk!“ jak žertovně říká. Tatínek byl vyučen ve Vídni ševcem. Vypracoval se a jako obuvnický mistr zaměstnával až pět tovaryšů. Ovšem po válce přišla na Moravě konkurence světového velmistra v ševcovství, Tomáše Bati, a tomuto náporu nebylo možno odolávat. Tatínek tedy musel předsedat a stal se zaměstnancem na poště. Maminka sloužila na faře, ale po veselce zůstala doma, jak tehdy bylo dobrým zvykem. Měla svým zbožným příkladem vliv na celou rodinu. Modlili se před každým jídlem a při zvonění Angelus. I od nejoblíbenějších dětských her je svolávala k modlitbě. Pán Bůh měl absolutní přednost. Každé dílo se žehnilo. Všechno v rodině bylo spojeno s jeho jménem, a tak malý Jan naprosto přirozenou cestou vstřebával náboženství. Mínistroval od deseti let. Otec Lang ale sám sebe přísně kritizuje. Nebyl vždy vzorný a poslušný. Dokonce se s pokorným úsměvem přiznává, že se dal jednou staršími ministranty svést k usrknutí mešního vína. Inu, příklady táhnou... to prý byli kluci rošťáci.

V Rajhradě byl a je náš nejstarší benediktinský klášter, založený knížetem Břetislavem v roce 1049. Denní setkávání a kontakty s benediktinským životem byly daleko závažnější vzory. Tatínek, ovlivněn místním panem farářem, mladému Langovi stanovil životní dráhu: „Budeš studovat u benediktinů a budeš benediktinem!“ Proč ne. Malému Janovi to nepřipadalo jako nějaký zvláštní těžký úděl. Naopak, vždyť maminka mu už dávno, jak věděl, vymodlovala povolání. Začátek byl tedy snadný. Jan byl přirozeně pilný a prospíval dobře.

Jak se ale mladík rozhlížel a pozoroval, benediktinský život pohroužený do modliteb, kontemplace, zpívání a snad budoucí teologické spisovatelské dráhy nebylo to, co hledal. Také to, že benediktini v Rajhradě byli v průměru hodně vysokého věku, bylo pro rtuťovitěho Jana neatraktivní. Naopak ho ale přitahovali jezuité! Především svým dynamic-

kým pojetím víry, spojením s mládeží a všestrannou angažovaností. Po menším rozhodování přemluvil kamaráda Toníka Jedličku, že půjdou studovat k jezuitům. A šli. Studia dokončili na jezuitském gymnáziu v Praze-Bubenči ve Wintrově ulici.

Ptám se: „A otče Langu, nikdy jste neměl žádné vedlejší svody, třeba k civilnímu povolání?“ Otec se zamýšlí: „Maličko mě táhla čistá filozofie, práva a možná filologie, ale příklady zbožného okolí mě jaksi přirozenou cestou vtahovaly. Atmosféra okolí se nedá ničím nahradit... Stát se knězem bylo jeho vůlí. Bylo to všechno tak přirozené...“ A otec Lang se dívá vnitřním zrakem někam do dálky odžitého. Žádná dramata, žádné rozervané vášně mládí, žádné zvláštní zbytečné rozptylování. Přirozený vliv okolí vidí jako důležitého hybatele. „Ovšem hlavní je Boží vyvolání. Povolání je dar!“ dodává zamýšleně.

Konečné potvrzení pro mladého muže Langa přišlo v Terezíně. Tam je, mladé teology, nacisti v roce 1944 pro nehorázná obvinění odklidili. Vzpomíná, jak byl velmi vážně nemocen a jak se zcela odevzdal do rukou Páně. Byl rozhodnut přijmout z jeho rukou smrt, ale Pán chtěl jeho život. Tak se stalo, že přežil. Prvního máje 1945, kdy se začínaly otevírat brány koncentráků, se jak kostra vyhublý a zesláblý s pomocí přátel dostal do korby nákladního auta směr Praha. Některé z nich vyložili v nemocnici na Bulovce, ale Jan Lang chtěl k bratřím. Z posledních sil se vydrápal do električky a vystoupil na Karlově náměstí. Odtud už to bylo jen pár kroků ke Sv. Ignáci.

Zážitek vězení s definitivní platností utvrdil Langovo povolání.

„Jaké doporučení byste dal pro duchovní život mladých dnes?“ ptám se po chvíli odmlčení.

Otec Lang opět v nitru přehlíží běh svého života... „Já myslím, že dobrý příklad řeholních kněží a zbožný život v rodině je ten základ!... Pro duchovní dráhu je myslím důležitý příklad, že v kněžství, v řeholním stavu může být a je skutečně naplnění a štěstí.“

Tolik otec Jan Lang.

Dr. B. Kobliha, Londýn,
28. 6. 1999

Skrze něho a s ním a v něm

Závěrečný chvalozpěv eucharistické modlitby mešního kánonu by mohl sloužit jako životní motto našeho dnešního jubilanta, **Mons. Dr. Jaroslava Škarvady**, generálního vikáře pražské arcidiecéze, titulárního biskupa litomyšlského a probošta Metropolitní kapituly sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze na Hradčanech.

Slavíme padesát let jeho svátostného kněžství a také jeho pětasedmdesátku, které se dožije ve svátek Povýšení sv. kříže. Málokdo z nás se může pyšnit tak pestrým životem, naplněným dramatickými změnami, které by byly tak spjaté s osudy našeho národa a naší církve. Jako rodák z Vinohrad vypráví o klukovských bitkách se sousedními Vršovky, ale při vzpomínce na volbu svého povolání se ztiší.

Teologii studoval tajně již za války a po válce hned spěchá na kole do Dolních Břežan, kam byl přemístěn seminář. S první skupinou českých studentů bohosloví pak odjíždí studovat do Říma, kde je v roce 1949 vysvěcen a o rok později získává na Lateránské univerzitě doktorát teologie. To už ale ví, že se do vlasti nesmí vrátit...

Po kaplanských letech v severní Itálii v diecézi Concordia nastupuje jako profesor

věřoučné teologie v semináři v Chieti. S příjezdem dalšího exulanta do Říma, kardinála Berana, v r. 1965 přijímá úlohu jeho asistenta a sekretáře. Po jeho smrti je pak pověřen koordinací duchovní služby českým uprchlíkům po celém světě od Austrálie až po Jižní Afriku. To ještě česká diaspora v zahraničí měla 250 kněží, byla to „říše, nad níž slunce nezapadalo“. Počátkem roku 1983 mu Sv. otec Jan Pavel II. uděluje biskupskou konsekraci.

Řádová sestra z irské kongregace Medical Missionaries of Mary, která doprovází otce biskupa v posledních letech jeho působení v exilu, s pohnutím vzpomíná na závěr osmdesátých let, kdy již bylo zřejmé, že společenské změny neminou ani naši vlast: „On chtěl celý život domů a zase jen domů, promodlil dlouhé hodiny ve své kapli. Přál si v těch hodinách nebýt nikým rušen.“ „Jeho osobní život byl s Bohem a s oporou v Panně Marii, tam on čerpal svoji sílu. Intenzivně se modlil za návrat do vlasti a stále opakoval, Panna Maria se postará... Po 46 letech pak mohl konečně strávit Štědrý den na pozvání otce kardinála Tomáška v Praze...“ To se psal rok 1989.

To je jistě jen malý kousek životní mozaiky našeho otce biskupa. Následovaly roky

naplněné vrchovatě povinnostmi generálního vikáře, radostmi i starostmi se vším, co se znovu v arcidiecézi rodilo a dosud rodí.

Mezitím obdržel čestné občanství v městčku San Vito al Tagliamento, v místě svého kaplanování, každoročně se také setkává se svými žáky – kněžími a biskupy z doby svého působení v italském semináři.

Uchovává si obdivuhodnou vitalitu, svůj typický jemný humor i velkou laskavost a milosrdenství k nám, hříšníkům. Láska k bližnímu má pro něj větší význam než tzv. řešení problémů. Jeho slovo otcovsky hojí – i nepříjemné věci říká tak, aby neranil – a přitom umí být rázný.

Příkladný je jeho osobní vztah a věrnost Svatému otci. Děkujeme Bohu za dar života Mons. Jaroslava Škarvady, za jeho povolání ke kněžské službě, za dary Ducha svatého v biskupském úřadě.

Skrze něho a s ním a v něm.

*Petr Ettler
kancléř pražského arcibiskupství*

Redakce Světla se připojuje se svým blahopřáním. V sobotu 4. 9. 1999 v 10.00 hod. v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze poděkujeme Pánu při slavnostní liturgii za našeho otce biskupa.

Liturgická čtení

Neděle 5. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 33,7–9

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a

2. čt.: Řím 13,8–10

Ev.: Mt 18,15–20

Pondělí 6. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,24–2,3

Ž 62(61),6–7,9

Odp.: 8a

Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: Kol 2,6–15

Ž 145(144),1–2.8–9.10–11

Odp.: 9a

Ev.: Lk 6,12–19

Středa 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řím 8,28–30

Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10

Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Čtvrtek 9. 9. – nez. pam. sv. Petra Klavera

1. čt.: Kol 3,12–17

Ž 150,1–2.3–4.5–6

Odp.: 6

Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Tim 1,1–2.12–14

Ž 16 (15),1–2a+5.7–8.11

Odp.: 5a

Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 11. 9. – sobotní památka P. Marie

1. čt.: 1 Tim 1,15–17

Ž 113 (112),1–2.3–4.5a+6–7

Odp.: 2

Ev.: Lk 6,43–49

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	5. 9.	6. 9.	7. 9.	8. 9.	9. 9.	10. 9.	11. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1493	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1494	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1494	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1495	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1495	1095	1499	1669
Prosby	1033	1049	1065	1655	1095	1111	1655
Záv. modlitba	714	1050	1493	1495	1726	1499	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1495	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1496	1100	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1495	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1497	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1498	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1661	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1498	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1498	1105	1499	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1664	1105	1121	1135
Záv. modlitba	714	714	1060	1493	1495	1726	1499	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

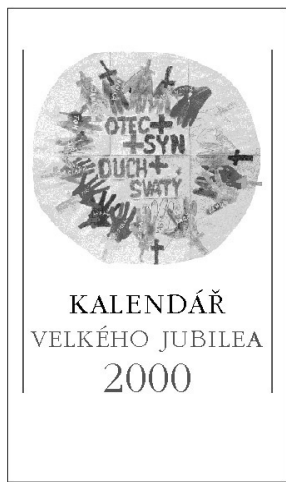
Kalendáře na rok 2000

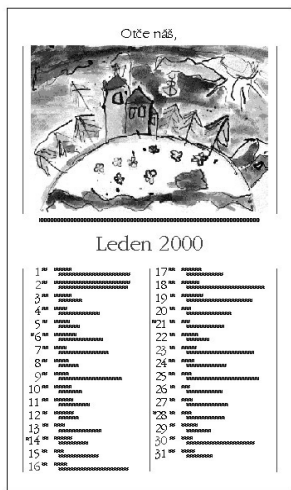
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

KALENDÁŘ VELKÉHO JUBILEA 2000

Centrum pro katechezi ostravsko-opavské diecéze vyhlásilo letos pro děti náboženskou soutěž na téma „Otče náš, jenž jsi...“, které je vůdčí myšlenkou třetího roku přípravy na Velké jubileum. Téměř 500 dětí zaslalo svá výtvarná, literární i hudební dílka, která v dětském uměleckém prožitku vyjadřují bohatství pohledu víry. Promyšlenou volbou a kompozicí těchto prací vznikl výtvarný a literární doprovod tohoto vskutku poutavého a inspirujícího kalendáře. Vnímavému uživateli při nahlížení nabízí každý z listů pro jednotlivé měsíce věcný i meditativní pohled. Vždy pod jednou z proseb modlitby Otče náš dětská kresba – svět ve vůli Boha Otce, pak všechny kalendářové náležitosti (svátky občanského kalendáře, státní, církevní svátky a slavnosti, měsíční fáze), na druhou

Titulní strana kalendáře Velkého jubilea 2000 s kolektivní dětskou koláží na téma Nejsvětější Trojice

Vnitřní strana kalendáře s kresbou „Najdi si cestu k Bohu“, Adam Čermák, 5 let, Církevní MŠ Ostrava-Mariánské Hory

straně kratší dětská próza, verše, ba i klavírní skladba. Jako by čisté dětské vidění Božího světa chtělo prostoupit všechny naše dny roku 2000.

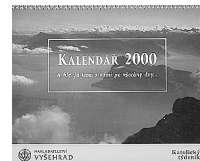
Řečeno slovy P. J. Larische, ředitele Centra pro katechezi ostravsko-opavské diecéze: „Ježíš, jehož narození před 2000 lety si připomínáme, nám ukazuje cestu. Půjdem-li po ní, přispějeme i my k tomu, aby byl Kristus přítomen v příštím století a dál až do skonání věků.“

Nástěnný kalendář, formát 210 x 365mm,
14 listů, barevný tisk na křídovém papíře, cena 74 Kč.
Vydalo nakladatelství Burget, Olomouc.

STOLNÍ KALENDÁŘ 2000

Vydalo nakladatelství Katolický týdeník s. r. o. ve spolupráci s nakladatelstvím Vyšehrad, spol. s r. o.

Formát 185 x 230mm, cena 48 Kč.

JUBILEJNÍ CYRILOMETODĚJSKÝ KALENDÁŘ NA ROK 2000 (na čtení)

Vydalo nakladatelství Katolický týdeník s. r. o.
Brož. A5, 200 stran, cena 53 Kč.

KARMELETÁNSKÝ KALENDÁŘ 2000 (na čtení)

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří.

Brož. A5, 128 stran, cena 39 Kč.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové vplatné

Pláceno předem
706 035